SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 38. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 27, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 27-го ЛЮТОГО 1991 Ч. 38. РІК XCVIII.

БІЛЯ КРЕМЛЯ ПРОЙШЛИ ТРИ МІТИНҐИ

Москва (ПС УРП). — Тут 22, 23 і 24 лютого на Манежній площі біля Кремля відбулося три багатотисячних мітинґи. Близько 100,000 людей о 6:30 вечора 22-го лютого протестували проти повернення політичної цензури в засобах масової інформації та на Держтелерадіо. Учасники мітинґу також несли гасла на підтримку Верховної Ради РСФСР очолюваної Б. Єльциним, підтримали бойкот кінематографів державної телевізії, протестували проти зняття популярної телепрограми „Погляд". Така спрямованість маніфестації й була запланована. Однак нападки на Б. Єльцина в програмах центральної телевізії поспріяли тому, що мітинґ перетворився на різку антикомуністичну і проєльцинську демонстрацію. Маніфестанти несли написи: „Борис, ми з тобою!", „Не дамо скривдити Єльцина!" та інші.

В суботу, 23-го лютого, коли в СССР традиційно відзначався день совєтської армії, для відзначення роковин створення Червоної Армії на Манеж зіґнали сотні тисяч військовослужбовців Московської військової округи та членів їхніх родин. Привітали мітинґ міністер внутрішніх справ Б. Пуґо, міністер оборони Д. Язов та голова Комітету Державної Безпеки СССР В. Крючков. Промовці закликали народ любити свою армію, захищати її до останньої краплини крови, віддати їй останнє. Таврували і ганьбили „наклепників" за збройні сили СССР, погрожували демократам. Організатори були задоволені „військовою парадою в цивільному", а телебачення широко освітлювало цю акцію в той час, як про величезну маніфестацію напередодні не було навіть згадано в телевізійних новинах.

В неділю, 24-го лютого Манежна площа знову заповнилася тисячами мітинґуючих, які виступали на захист Б. Єльцина. „Геть КПСС!", „Єльцин, Єльцин!" „Ґорбачова у відставку!" — скандували учасники мітинґу. Проходячи проспектом Калініна повз родильний будинок, з вікон якого виглядали породілі, маніфестанти дружньо вигукували: „Не народжуйте комуністів!"

У маніфестаціях у Москві взяли активну участь також українці, зокрема члени клюбу „Славутич", Українського Молодечого Клюбу, московської організації НРУ. З промовами виступили народні депутати СССР та України. Було багато українських національних прапорів.

Стало відомо, що 23-го лютого особи в цивільному жорстоко побили В. Корніяченка, який вийшов на Манежну площу, зодягнений у стрій генералісимуса. Після побиття його замкнули у камері міліційного відділення готелю „Москва".

НРУ засуджує становище Кремля щодо війни у Перській Затоці

Київ (ПС УРП). — Тут у середу, 20-го лютого, Секретаріят НРУ оприлюднив заяву про своє ставлення до війни у Перській Затоці. У заяві зокрема сказано:

„Війна — завжди нещастя для народів. Не є винятком з цього огляду і війна у Перській Затоці, яка стала наслідком багаторічного протистояння двох систем, не останню ролю в становленні однієї з яких відіграв СССР. У Перській Затоці зіткнулися ідеологія, яка виправдовує аґресію 'історичними правами','величчю держави', з ідеологією захисту прав людини й народу, що не випадково співпало в часі з аґресивними діями СССР у Литві.

Історія має немало прикладів, коли відсутність опору аґресорові, намагання задовільнити його вимоги, призводили до катастрофічних наслідків для народів. Захоплення Австрії, розчленування Чехо-Словаччини, пакт Молотова- Ріббентропа привели до Другої світової війни. Військові дії СССР в Угорщині у 1956 році, Чехо-Словаччині в 1968 році і, нарешті, в Афганістані в 1979 році не тільки не принесли добробуту народам цих країн, але й не дали достатку й щастя народам СССР.

Міжнародна співдружність одностайно висловилася за припинення аґресії Іраку проти Кувайту. Нині в СССР знаходяться діячі, журналісти, котрі називають сили ООН у Перській Затоці „так званими міжнаціональними силами", а їхні дії — „воєнною авантюрою", але чомусь не згадують про те, хто ж озброїв Саддама Гуссейна сучасними ракетами й танками. Вболіваючи за долю невинних жертв в Іраці, забувають про жертви в Кувайті, Ізраїлі, Савдійській Арабії, вдають, що не знають, хто до останньої миті готував офіцерські кадри для його армії. Чи не кремлівські генерали відчиняли для них двері військових училищ і академій?

Аґресор не зупиняється ні перед використанням як заложників іноземних громадян, ні перед терористичними актами по всьому світі. Іґноруючи норми міжнародного співжиття і загальнолюдської моралі, аґресор сам поставив себе поза рамки світової співдружности.

Фактична зміна позиції Кремля в останні дні щодо подій у Перській затоці, підтверджена зміною тональности їхнього висвітлення у центральних засобах масової інформації, змушує Народний Рух України заявити:

* Рух, як масова громадсько-політична організація, висловлює рішучий протест проти спроб будь-якої підтримки режимові Саддама Гуссейна. Ми беззастережно схвалюємо всі вимоги Ради Безпеки ООН, засуджуючи силові засоби вирішення конфліктів, вважаємо безпосередньо відповідальним за їхнє застосування та за всі наслідки війни на Саддама Гуссейна і на тих політиків, які його підтримують чи намагаються виправдати.

* Беручи до уваги можливі зміни в політиці СССР щодо аґресивних дій Іраку, звертаємося до найвищого органу влади в суверенній Україні Верховної Ради, за підтвердженням позиції України, як держави-засновника і члена ООН, висловленої в заяві голови Верховної Ради УССР Л.М. Кравчука і маємо надію, що Верховна Рада відмежується від сумнівних спроб реґабілітації режиму Саддама Гуссейна".

ЗБОРИ 233-ГО ВІДДІЛУ УНС

Лорейн, Огайо (С. Ганчарик). — Загальні збори 233-го Відділу УНСоюзу відбудуться в неділю, 10-го березня, о год. 3-ій по полудні в залі будинку УНДому. Якщо на означений час не явиться приписана статутом кількість членів, збори відбудуться з 15-хвилинним спізненням і будуть правосильні.

ВШАНУВАННЯ Т. ШЕВЧЕНКА

Кергонксон, Н. Й. — В неділю, 10-го березня, тут в залі церкви Пресвятої Трійці відбудеться концерт у честь Тараса Шевченка, який влаштовує місцева школа українознавства. В програмі: виступи учнів школи, доповідь Лідії Яців п.з. „Жінки у творах Тараса Шевченка", виступ співачки Марти Кокольської-Мусійчук, виступ хору „Золотий гомін", дириґент д-р Олег Волянський.

В Україні загнуздують радіо й телевізію

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Як інформують міжнародні пресові аґентства, після зредукування російської програми в телевізії п. з. „Взгляд" та підпорядкування найбільше популярних новинок „Время" офіційним чинникам, також в Україні заборонено інформаційну телевізійну програму „Три кольори", яка давала об'єктивні новинки. Вечірні новинки зникли взагалі, а редактори Микола Княжицький і Олександер Жирін є звільнені із своїх постів в телевізії.

Микола Орловський, головний редактор відділу інформації української телевізійної програми, не допустив до передачі в Москву новинок про відвідини Єльцином Києва та підписання договору між Росією і Україною. З приводу такого стану обласні власті Львова дозволили, щоб там зареєстровано незалежну радіостанцію, якою завідує незалежний інформаційний центр. Центр отримав гроші з обласної каси на вивінування технічне і на покликання до праці професійних українських журналістів. Директор цетру Іван Худик запевнив, що усі незалежні політичні сили будуть мати доступ до мікрофонів за виїмком расистських, міжконфесійних чи шовіністичних виступів. Інформаційний радіоцентр у Львові має надію, що його надавання будуть слухати не лише в Західній Україні, але в цілій Україні, а також в Західній Европі.

Книжки вислані Фундацією „Сейбер" є вже у Львові

Джерзі Ситі, Н.Дж. — В грудні 1990 року „Свобода" інформувала про велику акцію американської фундації „Сейбер" в Кеймбриджі, Масс., яка завдяки працівничці цієї фундації Тані Витвицькій і співпраці Союзу Українок Америки, вислали 20 тонн книжок призначених для України, а конкретно для розподілу в Науковому Товаристві ім. Шевченка у Львові. Тепер, як повідомляє Лідія Білоус із СУА, є вже потвердження, що всі ці книжки зайшли щасливо до Львова, їх приміщено в колишньому Палацу Піонерів та вони були негайно розхоплені зацікавленими читачами. Як інформувала зі Львова телефоном Ольга Ісаєвич, директор розподілу книжок у Львові, зацікавлення було таке широке, що треба було обмежити розподіл книжок на наукові, медичні та шкільні організації.

Чергова посилка книжок із Фундації „Сейбер" була запланована на 25-го лютого і в ній було біля 20,000 книжок, в тому 10,000 підручників для навчання англійської мови в початкових школах, а 5,000 книжок призначених для медичних цілей. До посилки, що поплила кораблем, була включена також одна тонна паперу.

Нагороджено поета В. Ящуна

Філядельфія (УІБ). — На конкурсі американських поетів, що відбувся 12-го квітня 1990 року в Сакраменто, Каліф., жюрі нагородило українського поета проф. д-ра Василя Ящуна золотисто-срібним „сертифікатом" за його вірш „Коріння".

На конкурс поет вислав два вірші „Коріння" і „Пантареї", у власному перекладі на англійську мову. Вірші появляться в книзі „The World of Poetry Anthology" в кінці березня цього року.

Представники КЛК в ЗСА виїхали на змагання в Карпати

Ню Йорк. — Як повідомляють з Управи Карпатського Лещетарського Клюбу в ЗСА, у трьох перших днях березня в Західній Україні в місцевості Славсько в Карпатах відбудуться перші лещатарські змагання, що їх організує недавно створений КЛК у Львові. На ці змагання були запрошені українські лещатарі та лещатарські клюби в діяспорі.

В п'ятницю 22-го лютого з летовища ім. Дж. Ф. Кеннеді в Ню Йорку, відлетіло до Львова два представники КЛК в ЗСА, голова Юрій Попель і член Богдан Лялька, які будуть репрезентувати КЛК із ЗСА на змаганнях.

Після приїзду з України ці репрезентанти відбудуть в Ню Йорку зустріч з українською громадою, щоб звітувати про змагання і стан зимових спортів в Україні.

Відзначать 11-ту річницю УОКЦентру у Філядельфії

Філядельфія. — З нагоди 11-ої річниці з дня свого заснування Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії влаштовує бенкет, який відбудеться в суботу, 9-го березня у власних приміщеннях, 700 Сідар Ровд.

Програма розпочнеться в 6-ій год. вечора коктейлем та відкриттям виставки Івана Марчука в ґалерії. В 7-ій год. вечора виступить відомий піяніст Микола Сук та відбудетья урочисте вручення грамоти признання Стюартові Ґрінліфові, сенаторові стейту Пенсильванія. Програму проводитиме Данило Максимюк. Вступ — 45 дол. від особи. За інформаціями звертатись на число телефону (215) 663-1166.

Перший студент з України студіює у Пряшеві

Пряшів, Чехо-Словаччина (М. Мушинка). — На одномісячне стажування в катедрі української мови та літератури пряшівського філософічного факультету університету ім. П. Й. Шафарика прибув студент п'ятого курсу факультету журналістики Київського Державного Університету Павло Бальковський. На Пряшівщині він буде збирати матеріяли для дипломної праці „Публіцистика українців Словаччини 1948-89 рр." керівником якої є доцент Віталій Довгович. У Пряшеві студента Бальковського призначено доцентові Юрієві Бачі. Це перший випадок стажування студента з України у Пряшеві. Досі туди їздили на стажування лише викладачі.

Пряшівські студенти прийняли київського колеґу до свого середовища дуже добре. Він вже побував у Свиднику, дав інтерв'ю по радіо, познайомився з роботою українських редакцій та нав'язав дружні контакти з молоддю Пряшева.

ПОЛЬЩА ОТРИМАЄ ТРИРІЧНУ ДОПОМОГУ

Варшава. — На річних зборах „Солідарности", які відбулися в Ґданську, прем'єр-міністер Польщі Ян Бєлєцький у своїй промові заявив присутнім, що перехід держави на капіталістичний лад не може мати успіху без фінансової допомоги Заходу. В тій цілі Уряд Польщі підготовив тимчасове домовлення у справі трирічної допомоги Міжнародного Монетарного Фонду, який однак вимагає ще остаточної згоди обидвох сторін.

Повідомляючи про це учасників з'їзду „Солідарности" прем'єр-міністер закликав їх до „соціяльного перемир'я", щоб можна було усі сили використати для економічного піднесення країни. Якщо цей договір про допомогу ввійде в життя, Польща дістане принайменше 2 більйони долярів позички з міжнародних фондів у Вашінґтоні. Крім того Польща може сподіватися більшої допомоги від західних держав і зменшення боргів, які вже тепер виносять 46 біл. долярів. Я. Бєлєцький у своїй промові заявив, що надіється на підписання відповідної умови вже в квітні. Він обіцяв членам спілок, що це поправить їхній фінансовий стан і можна сподіватися загальної економічної поправи.

Невідомо як поставиться до цих обіцянок новий обраний на цьому з'їзді голова „Солідарности", 41-літній Маріян Кжаклєвський, хоча його симпатики уважають, що він буде вести замирюючу політику у цій організації, яка об'єднує усіх робітників. Новий голова є професором комп'ютерських наук, походить із вуглекопів Шлеська і вибір його на голову був великою несподіванкою для всіх тому, що було аж сімох кандидатів на цей пост. Перемога М. Кжаклєвського вказує, що „Солідарність" хоче відійти від політики і зайнятися радше проблемами економічними і соціяльними.

Плянують ювілейну конференцію в Іллинойському університеті

Урбана, Ілл. — Комітет Української Науково-Дослідчої Програми (УНДП) при Іллинойському університеті закінчив першу фазу підготови 10-ої Річної конференції, яка, як і в попередні, відбудеться на головному кемпусі університету в Урбана-Шампейн у днях від 17-го до 22-го червня.

Наради цієї ювілейної конференції проходитимуть під загальною темою „Україна і Захід" і, крім доповідей, включатимуть панелі, дискусії, літературні вечори і висвітлення документальних фільмів. Окремі сесії будуть присвячені відзначенню 100-ліття смерти Олександра Потебні, 125-ліття народження Михайла Грушевського і 120-ліття народження Лесі Українки. Координатором сесій конференції є проф. Богдан Рубчак (Іллинойський університет, Чикаґо), а до Програмової комісії входять такі особи: Іван Дзюба (Республіканська Асоціяція Україністів, Киві), проф. Всеволод Ісаїв (Торонтонський університет), проф. Стефан Козак (Варшавський університет), д-р Лариса Онишкевич (Прінстонський дослідчий форум) і проф. Іван Фізер (Ратґерський університет, Ню Бранзвик, Н.Дж.).

Цьогорічна конференція відрізнятиметься від попередніх тим, що в її нарадах візьме порівнюючи велика кількість учасників з України, Польщі й Чехо-Словаччини; передбачається понад 30 доповідачів з Дрогобича, Запоріжжя, Києва, Львова, Тернополя, Харкова, і також з Варшави, Кракова, Люблина і Пряшева. З-поміж них вже зголосили теми доповідей: Г. Кочур, В. Брюховецький, І. Дзюба, Є. Сверстюк, О. Забужко, С. Козак, М. Лесів, Р. Лужни, С. Павличко та І. Римарук. Із західніх країн досі зголосили теми доповідей вже більшість запрошених доповідачів з ЗСА, Канади, Німеччини і Франції. Учасників цієї ювілейної конференції будуть вітати разом з проф. Дмитром Штогрином, головою УНДП, також чолові особи адміністрації головного кемпусу університету.

Після конференції відбудеться бенкет-зустріч гостей з европейських країн з українським громадянством чикаґської метрополії, що її організує Фундація Українських Студій в Іллинойському університеті, під керівництвом мґр Раїси Братковоі.

Усіх, зацікавлених конференцією проситься звертатись на адресу: Ukrainian Program at the University of Illinois, 1208 W. California Ave., Urbana, Ill. 61801.

У СВІТІ

ПЕРЕБУВАЮЧИ НА ОФІЦІЙНІЙ візиті у Каракас, Венесуеля, новообраний прем'єр-міністер Ямайки Майкл Менлі закинув Міжнародному валютному фондові та Банкові внутрішньо-американської розбудови, що ці дві інституції не є гнучкими, бо відмовилися дати більше часу його країні щоб сплатити свої довги. Він також заявив, що в останніх двох роках Ямайка віддала цим двом позичковим міжнародним інституціям більше грошей, як отримала від них у нових позичках.

ПРЕДСТАВНИКИ МІНІСТЕРСТВА внутрішніх справ Румунії повідомили, що у минулому році злочинність в країні збільшилася у порівнянні з 1989 роком — останнім роком режиму Чавшеску — на 188.7 відсотка. Зростання злочинности найбільше охопило Букарешт, Констанцу і Тімішоару. Тут кількість особливо тяжких злочинів зросла втричі, а кількість крадіжок — вчетверо. Однак деякі спеціялісти висловлюють думку, що ці цифри можуть бути неточними, бо в роки правління Чавшеску в Румунії насаджувалася офіційна версія, ніби злочинність в країні практично відсутня.

ПАРЛЯМЕНТ ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНИ прийняв ряд законів, які за словами міністра фінансів Вацлава Клявса, „дозволять перебудувати економіку". Один із законів дозволить на повернення сконфіскованої власности комуністичною владою в 1948 році дійсним власникам або їх нащадкам. Цікавим у прийнятому законі є те, що повертатимуть добро не тільки громадянам Чехо-Словаччини, але й всім тим, що виїхали з тої чи іншої причини поза її кордони.

ЩОБИ ПРОТИДІЯТИ післявоєнному американському впливові в околицях Перської затоки, Франція старається сплести мережку спілкування з Совєтським Союзом і Іраном. Таке пояснення дають високопоставлені офіційні чинники в Парижі на часті поїздки високих державних урядовців Франції до Москви та Теграну, як і на довгу телефонічну розмову президента Франсуа Міттерана з президентом Ірану Гашемі Рафсанджані. В той самий час, як французькі вояки беруть участь в офензиві на савдійському фронті, Ф. Міттеран позакулісовою дипломатією старається запевнити ролю Франції на повоєнному Близькому Сході.

С. ГУССЕЙН НАКАЗАВ СВОЇМ ВІЙСЬКАМ ПОКИНУТИ КУВАЙТ

Вашінґтон. — Баґдадське радіо проголосило пізно ввечорі у понеділок, 25-го лютого, що, мовляв, президент-диктатор Іраку Саддам Гуссейн наказав своїм військам покинути Кувайт, але Адміністрація президента З'єднаних Стейтів Америки Джорджа Буша поставилась до дієї інформації скептично і представник Білого Дому пресовий секретар Марлин Фицвотер заявив, що нічого покищо не змінилось у воєнній стратегії довести до повної і безумовної капітуляції режим Гуссейна.

Кореспонденти інформують з терену боїв, тобто з Кувайту і частини Іраку, що іракські вояки цілими сотнями здаються в руки союзних військ, кидають зброю, виставляють білі прапори і відмовляються воювати не зважаючи на заклики Гуссейна, щоб вони ставили спротив, аж до смерти. Очевидно, розумні командири іракської армії не виконують зарядження Гуссейна і його штабу і, не бачучи вигляду на перемогу, зберігають життя вояків. Згідно з повідомленням головного командування в Ріяді число полонених іракців драстично збільшується і доходить аж до 25,000 вояків.

Вміжчасі летунські з'єднання коаліції продовжують знищувати військовий виряд іракців, зокрема артилерію, танки, й інші воєнні споруди, а також бункери та окопи у яких ще й досі ховаються як кроти іракські вояки, чекаючи своєї нагоди здатися в полон до американців. На деяких частинах фронту військові з'єднання коаліції зударялись також з вибраними частинами Гуссейна, так званими республіканськими ґвардійцями і, завдяки американській модернії зброї, технології та летунству, перемога завжди була по стороні коаліції, — заявив президент Дж. Буш й інші відповідальні американські політичні і військові речники.

Очевидно, Вашінґтон і держави коаліції з увагою приглядаються до чергових потягнень С. Гуссейна і його зарядження про виведення війська з Кувайту,але рівночасно не послаблюють свого військового тиску і не змінюючи воєнної стратегії, завданням якої є не тільки звільнити Кувайт від іракської окупації, але також так послабити збройні сили Іраку, щоб вони ще довго після закінчення війни на Близькому Сході не були загрозою для нікого. Білий Дім заявляє, що коаліційні держави змінять хід війни лише тоді, як диктатор Гуссейн особисто виступить із заявою виведення війська з Кувайту і авторитетно потвердить про масове виведення, зупинення атак Савдійської Арабії й Ізраїля ракетами „Скад" і про повну і безумовну капітуляцію та визнання резолюції Ради Безпеки ООН ч. 660. М. Фицвотер заявив, що Уряд ЗСА не має жодних формальних повідомлень в тій справі, а заява іракського амбасадора до ООН і повідомлення радіо не є ніякою формальністю.

Розвиток подій на Близькому Сході використовують також комуно-московські імперіялісти для своїх пропаґандивних цілей. Наприклад, Президія Верховної Ради СССР звернулась до президента Міхаїла Ґорбачова, щоб він вжив свого впливу на закінчення воєнних дій в районі Перської затоки, бо, мовляв, там гинуть невинні люди, знищуються цілі міста, пам'ятники історії і культури, святині мусулман, наступає зміна в екології а також посилюється ненависть між народами і людьми.

Політичні аналітики на Заході думають, що така заява Президії Верховної Ради СССР була зроблена для заспокоєння майже 50 міл. совєтських мусулман, які також затривожені подіями на Близькому Сході. Ці ж аналітики кажуть, що правдопочібно розпочався цікавий розвиток подій, який може стати початком кінця воєнних дій між військами коаліції й Іраку, хоч бомбардування ракетами Савдійської Арабії (в останній атаці загинуло 25 вояків коаліції і чимало було поранених) посилює недовір'я до заяв іракського уряду.

В АМЕРИЦІ

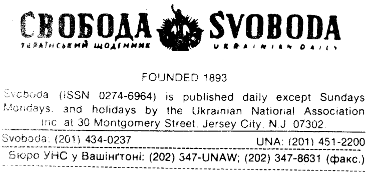
АНАЛІТИКИ ТА ПРОВІД воєнної індустрії в ЗСА стверджують, що хоча сухопутня війна в околицях Перської затоки буде першим іспитом для кількох нових видів зброї, то короткотривалий наступ буде мати мінімальний фінансовий вплив на майбутні військові контракти. Крім цього, в останніх місяцях Пентаґон кількакратно заявляв, що не зважаючи на існуючий воєнний конфлікт, не передбачується змін у плянах про зменшення американських військових з'єднань, як і менших закупів зброї. Офіційні чинники Пентаґону твердять, що існуючі збройні запаси є достатніми для теперішньої віни з Іраком, хіба-що ця афера затяглася б на довший час.

УРЯДОВІ ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ заявляють, що згідно з їхніми підрахунками, минулого жовтня клієнти щадничо-позичкових інституцій в ЗСА вибрали зі своїх конт 7 біл. дол. більше, як вклали. Бюро нагляду ощадности також подало до загального відома, що впродовж десятьох місяців минулого року клієнти забрали назад 82.6 біл. дол., а це є на 21.6 біл. дол. більше, як в цьому самому часі попереднього року. Аналітики приписують цей факт не тільки зростові недовір'я до цих інституцій, але в першу чергу значному спадкові ринку житлових будинків і запровадження більш суворих правил, що відносяться до орудування фінансами.

У ТОЙ САМИЙ ЧАС , як поважне число американських жінок є членами військових з'єднань і відбуває свою службу в околицях Перської затоки, то в ЗСА деякі крайові парки-заповідники не хочуть допустити жінок до відтворення „живої історії", тобто воєнних сцен Громадянської війни тільки тому, що це жінка. Лорен Кук, жінка, про яку мова, вирішила подати на цю справу до суду, заявляючи при тому, що йдеться тут про „незаконність і принцип". Натомість її адвокат сказав, що це є „дуже ясна справа статевої дискримінації". Речниця Крайової паркової служби відмовилась від будь'яких коментарів на це судове оскарження.

НАУКОВІ ДОСЛІДИ ВКАЗУЮТЬ на те, що куріння сигарет приспішує нищення артерій, що є головними каналами постачання до мозку та збільшує в чотири рази можливість удару чи паралічу. Про подробиці цих наукових дослідів говорилося на річному з'їзді Американської асоціяції в питаннях серцевих недуг у Сан Франсіско минулої суботи. Лікарі дійшли до повищих заключень, базуючись на дослідах осіб курящих і тих, що не курять.

ЩЕ МИНУЛОГО ТИЖНЯ ТРИ найбільші фірми автомобільної індустрії попередили, що мусітимуть звільнити понад половину своїх працівників. Найбільше число звільнить тимчасово фірма Форд. Речники автомобільних фірм Дженерал Моторс, Форд і Крайслер заявили, що це їхнє потягнення є спричинене значним сповідльненням продажу автомашин і вантажних авт.

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поганий тиждень для Ґорбачова

Почалося від промови Бориса Єльцина, який 19-го лютого закинув Міхаїлові Ґорбачову „антинародну" диктаторську політику, вирікся публічно всякої співпраці з ним у майбутньому та закликав його до резиґнації. Ґорбачов „відбився" зараз на другий день, коли слухняний йому парлямент натаврував Єльцина, що він своєю критикою президента СССР „порушив конституцію" і що штовхає країну до громадянської війни. Вся партійно-державна пропаґандивна машина почала працювати проти Єльцина. Але совєтські громадяни давно навчилися, що коли щось надруковане у партійній „Правді" чи „Известиях", то треба розуміти цілком навпаки.

22-го лютого відбулася у Москві бурхлива демонстрація, в якій, за твердженням „Ню Йорк Таймсу", „юрба кількадесяти тисяч осіб" викрикували на адресу Ґорбачова заклик Єльцина „в отставку". У тому самому часі у Кремлі Ґорбачов із своїми прибічниками приймав міністра закордонних справ — Таріка Азіза. Склали з ним „мировий плян" у шістьох точках, дещо змодифікований, з пропущенням з первісного тексту таких вимог, як одночасне відкликання ізраїльських військ з окупованих арабських земель, заплата Америкою відшкодування за нанесені війною шкоди та відкликання з обширу Перської затоки всіх „чужих" збройних сил. Десятки тисяч демонстрантів під мурами Кремля не знали чи не цікавилися дипломатичною діяльністю Ґорбачова й у своїх вигуках не згадували Іраку. Їх боліла і болить відсутність харчів і всіх інших предметів першої потреби у крамницях, відібрання їм рублів, доріжня і патрулювання на вулицях всіх більших міст війська разом із поліцією. Та масова демонстрація проти Ґорбачова у Москві доказувала, що так званий совєтський парлямент не втішається в народі ні крихіткою пошани й авторитету.

Ще гірше було знову в неділю 24-го лютого. За інформацією станції Сі-Бі-Ес 100,000 осіб маніфестували на вулицях Москви свою симпатію ворогові Ґорбачова — Борисові Єльцинові. До тієї прикрости приєдналася ще справжня політична поразка: згадана миролюбна посередницька місія Ґорбачова скінчилася повною невдачею. На телевізійних екранах показували, як речник Ґорбачова Віталій Іґнатенко (мабуть малорос) відчитував повний текст узгідненого з Таріком Азізом замирення. Показували теж метушню в залі Об'єднаних Націй у Ню Йорку, де представник СССР домагався розгляду тієї совєтсько-іракської формули. Не подано прізвища того, що домагався „взяти під увагу" совєтський — прийнятий Іраком — проєкт. Але недалеко стояв амбасадор ЗСА в ООН — Томас Пікерінґ, який голосно заявив: „Не треба нічого розглядати, справа ясна — Ірак має відкликати війська з Кувайту та й годі". Совєтської пропозиції взагалі не розглядали. Коли Саддам Гуссейн закинув Америці злочин, що Буш наказав наземний наступ, коли ООН переводили наради над замиренням, — то це було звичайне пофальшування факту.

Президент Буш заявив, що він близько години розмовляв телефонічно з Ґорбачовим, з'ясовуючи йому, чому він та інші лідери міжнародної коаліції не можуть прийняти його, Ґорбачова, пропозиції, дармащо, мовляв, він, Буш, вдячний Ґорбачову за його миролюбну ініціятиву. По-перше, та розмова велася з допомогою перекладача, ото ж вона по суті тривала багато коротше. По-друге: президент Буш у своїй короткій заяві про наступ проти Іраку, як про доконаний факт, покликався на отримання згоди від лідерів міжнародної коаліції. Ґорбачов такої згоди не дав, навпаки, його міністер закордонних справ Безсмертних жалувався, що „ще день-два й Ірак був би погодився на мирний вихід з Кувайту". Уперше від проголошення з фанфарами кінця холодної війни й започаткування „ери співпраці" ЗСА й СССР, Буш та лідери міжнародної коаліції, головно англійський прем'єр Джан Мейджор, злегковажили становище Ґорбачова й повели збройний наступ — проти волі Ґорбачова.

Це буде черговим поменшенням авторитету Ґорбачова, який дотепер чванився своїми закордонно-політичними успіхами. Не успіх, а невдача на цілій лінії.

Микола Муратов

УКРАЇНА НА ШЛЯХУ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ

Близько 40 років минуло з того часу, коли останні боєздатні підрозділи Української Повстанської Армії припинили бойові операції проти московсько-большевицької окупації України. Ця УПА, котра є найближче до нас у історичному пляні, ще пам'ятна народові. На терені Західньої України мешкають ще багато старших людей, юність який пройшла в цій напівпартизанській по тактиці, але все ж таки реґулярній армії України. Безперечно, що військовий дух УПА отримала в спадок від збройних сил УНР, Української Народної Республіки, які закінчили своє героїчне існування на теренах Галичини.

У відкритих совєтських джерелах ви не знайдете статистичних підсумків про національний склад кадрової частини військових сил СССР, але всім, хто служив в її лавах, кидається в очі численність українських прізвищ серед молодшого та середнього офіцерського складу. Політв'язень-військовослужбовець Григорій Куценко, що потрапив у табір прямо з посади командира роти будівельної військової частини, оповідав мені, що серед офіцерів його частини майже 70 відсотків були українці за походженням. В чому таємниця такої непропорційної „войовничости" українців, котрі складають приблизно 20 відсотків населення імперії? Свідомої селекції тут звичайно нема, що стосується національної політики в армії. Тут має місце щось у національному характері українців. Можливо це природне прагнення нашого народу до впорядкування життя, розхлябаного й дезорганізованого „соціялістичним способом життя". Прихильник психоаналітичних теорій З. Фройда пояснив би цей феномен підсвідомим прагненням одного з найчисленних европейських народів до будь-якого впорядкування свого національного існування в умовах відсутности своєї національної суверенної держави, так би мовити — це ерзац державної атрибутики у формі військової служби. Можливо така схильність українців сягає від років існування козацької військової республіки, можливо — ще від княжих часів.

На жаль, така військоволюбна риса в українському національному характері поглиблює деукраїнізацію українських міст. Щорічно тисячі колишніх військових, врешті-решт втративши залишки української мови та культури, „окупують" столицю Київ та численні міста України. Таким способом гальванізується процес денаціоналізації та русифікації нашого народу. Як вийти з цього „зачарованого кола"? Вихід один: суверенній українській державі треба утворити свою власну армію. Та і суверенітет без збройних сил, як весілля... без нареченої. Таким чином, можна твердити, що створення національної української армії — це питання життя або смерти української нації.

Декларація про державний суверенітет України від 16-го липня 1990 року, в розділі про зовнішню та внутрішню безпеку, проголошує „право Української ССР на власні Збройні Сили". Після проголошення такого права, питання про власні збройні сили здіймалося лише радикальними націоналістичними організаціями, серед яких „Січ", „Братерство Святого Володимира", СНУМ (Спілка Незалежної Української Молоді), а також політичними партіями та угрупованнями, програми яких базуються на ідеології ОУН (бандерівців). Восени минулого року у Львові навіть створено Комітет відродження збройних сил України, а у Станиславові — Братство вояків УПА Карпатського краю. Офіційний Київ, струшений студентськими страйками та голодівками в жовтні минулого року, це питання ніде на порушував, уважаючи його „екстремістським". Але після подій у Прибалтиці в січні цього року, які показали, що республіканський суверенітет реально може коштувати не більше двох-трьох танкових з'єднань, прихильники реального суверенітету з „поміркованої опозиції" (наприклад, РУХУ) та навіть деякі члени партократичного табору почали робити перші кроки в цьому напрямку. На початку лютого в Києві мала місце науково-практична конференція, назва якої збігається з назвою п. IX Декларації про суверенітет: Зовнішня і внутрішня безпека України. Окрім представників національно-демократичного руху, в конференції брали участь члени Президії Верховної Ради України, деякі депутати парляменту, члени групи „239". Більш половини делеґатів були військовими. Серед них представники Генерального штабу, Київського військового округу, воєнних училищ міста. Делеґати конференції були одноголосні — Україні потрібні національні збройні сили. Було розроблено концепцію поступового утворення такої армії.

Передбачається, що до літа 1991 року буде розглянено організаційні та юридичні питання, створена парляментська комісія для відродження збройних сил республіки та урядове відомство оборони України. Верховна Ради ухвалить низку нормативних актів, що законодавчо обґрунтують створення майбутньої збройної сили. Серед них закони про військовий обов'язок та державну безпеку. Безумовно, що Україна повинна націоналізувати союзний військово-промисловий комплекс та терені республіки. В бюджеті республіки на наступний рік

(Закінчення на стор. 5-ій)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Галина Колесса

ОЛЕГ КРИСА З НЕЗВИЧАЙНОЮ ПРОГРАМОЮ В ЛІНКОЛЬН ЦЕНТРІ

Щораз частіше на афішах найкращих та найбільш престижевих концертових заль ЗСА можна бачити імена українських мистців і постійно їх виступи втішаються успіхами, притягаючи на концерти численну публіку не тільки українського походження, але й справжніх цінувальників високого мистецтва безлічі інших національностей.

Яскравим прикладом цього був концерт славного українського скрипаля Олега Криси, який відбувся в суботу, 2-го лютого, в Елліс Таллі Голл Лінкольн Центру в Ню Йорку. В концерті взяв участь відомий піяніст Микола Сук; до участи в програмі було притягнено також визначну скрипальку Наоко Танака та ансамбль скрипалів з Мангеттенської та Джуліярдської музичних шкіл.

Перша частина концерту повністю була присвячена Л. ван Бетговенові — прозвучали дві сонати композитора, Третя, Мі-бемоль Мажор, твір 12-ий, та Друга, до мінор, твір 30-ий. Бетговенські сонати по праву увійшли до світової скарбниці скрипкового репертуару і є його вагомою складовою частиною. Композитор особливо любив скрипку і брав лекції гри на ній у Відні. Для цього інструменту Бетговен написав свої одні з найбільш змістовних, витончених, ґраціозних і перфектно пропорційних творів.

Виконанням двох вищеназваних сонат Олег Криса і Микола Сук продемонстрували майстерність надзвичайно високої кляси. Проникнувши в суть виконуваних творів, вони точно відтворили композиторський задум. Засобами до цього відтворення послужили їм глибока музикальність і розуміння стилю композитора. Хотілося б підкреслити „зіграність" цього дуету, вміння по-партнерськи відчувати один одного завдяки не тільки високій майстерності кожного з них, але й багатьом рокам творчої співпраці.

В другій частині концерту виконувалася аванґардна музика. Прозвучали твори сучасного італійського композитора Лючіяно Беріо — „Дуети для двох скрипок" та Восьма Секвенція, а також „Сонант для скрипки і струнних облiґато" відомого українсько - американського композитора Вірка Балея. В цій частині концерту, як вже було згадано, брали участь відома скрипалька Наоко Танака та найкращі учні із престижевих американських музичних шкіл — Джуліярд та Мангеттен, серед яких були і два сини Олега Криси, Петро і Тарас. Виконувані твори Беріо були так задумані, що в їх виконанні братимуть участь різні пари скрипалів, які мінятимуться між собою. Дуети — деякі складніші для виконання, деякі простіші, тому їх грали музики, починаючи від зрілих і кінчаючи тими, хто тільки починає ставити перші кроки в своїй музичній кар'єрі. Правдоподібно, цей твір вперше виконувався в ЗСА, і тому ідея його була новою і тим самим цікавою для слухачів. За дуетами прозвучала Восьма Секвенція (обидва твори були виконані без перерви). На закінчення концерту слухачі мали змогу стати свідками світової прем'єри „Сонанту для скрипки і струнних облiґато" Вірка Балея, представника сучасного модерного мистецтва. Це — сюїта, яка складається з трьох частин: Хорал (Парастас), Коломийка, Пасакалія. Композитор вніс в цей твір багато ориґінального і незвичного для пересічного слухача. Виконання „Сонанту" вимагало від скрипаля не тільки майстерности, але й широкої фантазії, бо, насичений незвичайними гармоніями і з цікавими формами частин, він вимагає широкого діяпазону засобів музичного виразу, таких як співу під час гри, притоптувань ногами, вигукувань та інших. Олег Криса майстерно і гідно подиву давав собі раду з завданнями, поставленими у цьому творі, а звуки струнних облiґато линули і поширювалися по цілій залі з другого балькону, де дуже нетрадиційно розмістилися всі решта виконавців і створилося враження різних полюсів або стерео.

Таким чином, слухачі мали нагоду не тільки насолоджуватися високомайстерною грою О. Криси, М. Сука, Наоко Танаки, почути ансамбль скрипалів у рідкісному співставленні виконавців, але й стати свідками незвичайної програми, в тому прем'єр не виконуваних досі ориґінальних творів.

Ярослав Татомир

ПРО XVIII ТОМ „ЛІТОПИСУ УПА"

I.

Постання і майже десятиліття боротьба Української Повстанської Армії належить до найбільш героїчних сторінок нашої новішої історії. Боротьба УПА із силами двох найжорстокіших варварських диктаторів новішої історії людства, Гітлера і Сталіна, звернула увагу на змагання українського народу істориків і письменників неукраїнців, які аналізували чи описали героїчні змагання УПА у їхніх творах і цим бодай частинно проломали стіну мовчанки, що нею ворожі нам західні засоби масової інфорамції замкнули від Західнього Світу правду про змагання українського народу до волі.

Нашим обов'язком є докласти усіх зусиль, щоб змагання нашого народу здобути незалежність, що виявили себе у діях УПА, посіли належне місце на сторінках історії. Незаступиму поміч для УПА давав наш нарід, зокрема українські селяни.

Польський письменник Ян Ґерґард наводить у своїй великій повісті „Луни в Бєшчадах" таке свідоцтво помочі, що його українське село несло УПАрмії: „...Хати в Сухих Ріках вилітали у повітря. Вибухали стрільна ґранатометів, ручні ґранати, протитанкові міни, крісова і револьверова амуніція, що були сховані у стріхах хат. Хати всіх сіл у тих околицях були такими арсеналами..."

Першим нашим завданням у зусиллі, щоб дії УПА знайшли заслужене місце у пам'яті нашого загалу і зокрема у свідомості наших молодших поколінь, — є як найбільше поширення серед громади „Літопису Української Повстанської Армії", що його видає Об'єднання колишніх Вояків УПА ім. генерал-хорунжого Тараса Чупринки (Романа Шухевича) у ЗСА і Канаді.

Літопис УПА редаґує Колеґія: відповідальний редактор Є. Штендера, співредактор П. Потічний. Адреса адміністрації: Litopys UPA, P.O. Box 97, Station "C", Toronto, Ontario M6J 3M7, Canada. Ціна одного тому Літопису у твердій оправі — 15 долярів.

Перед нами XVIII том „Літопису УПА". Зібрав і впорядкував цей том Петро Содоль, майор Американської армії у відставці. Тут варто згадати що майор П.Р. Содоль є автором дуже вартісної праці про УПА під назвою: „UPA: They fought Hitler and Stalin", що появилася у 1987 році. Праця майора Содоля має 128 сторінок, дуже дбайливо видана, містить 24 дуже цікаві фото вояків УПА, 43 світлини летючок УПА та нацистських протиупівських закликів тощо, і має гарну тверду обкладинку.

Вісімнадцятий том Літопису починається коротким нарисом історії УПА українською та англійською мовами пера П. Содоля. До нарису додані організаційна схема УПА у 1945 році та організаційна схема четвертої воєнної округи УПА-Захід, Групи „Говерля" у роках 1945-49. Наступні 78 сторінок займає передрук матеріялів з часопису „Шлях Перемоги", що його видавала УПА, Група „Говерля". Є це матеріяли з 3-го числа часопису за 1-ше червня 1945 року, та із 6-7 числа із серпня 1945 року. Деякі із цих нарисів із „Шляху Перемоги", наприклад „Не зраджу" Береста, мають і літературну вартість. За передруком з „Ш.П." є резюме матеріялу англійською мовою на 8 сторінок.

Далі слідують звіти тактичних відтинків УПА — „Говерля". Звіт станиславівського тактичного відтинку „Чорний Ліс" за липень 1945 року та за червень-липень 1946-го; звіт калуського тактичного відтинку „Маґура" ча червень-липень-серпень 1946 року; звіт коломийського т. в. „Гуцульщина" за вересень 1946 року до 30-го квітня 1947 року, та оперативні зведення коменданта т. відтинка „Маківка" за час від травня 1947-го до травня 1948 року, на 130 сторінок.

Між цими звітами є описи більших боїв у зв'язку з інтенсивними операціями ворога, коли совєти більшими силами старалися оточити відділи УПА в лісах. Є і описи численних менших боїв, пов'язаних із засідками відділів УПА на совєтські відділи, та навпаки — засідками ворога на УПА.

Деякі звіти подають, що відділи УПА часто-густо мали не тільки „зовнішнього" ворога — німецького, совєтського чи польського, але додаткового ще ворога „внутрішнього": виснаження вояків УПА через нестачу харчів, тверде життя в лісових криївках, перевтому безнастанними боями, частими змінами позиції та недугами. УПА різнилася від інших партизанських армій денебудь у світі тим, що вона не мала ніякої допомоги з-зовні, із виїмком помочі від свого власного народу.

Закінчення буде.

НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ в Савдійській Арабії головнокомандуючий союзними військами генерал Норман Шварцкопф заявив, що перші кроки сухопутньої офензиви на Кувайт і Ірак є дуже успішними, а жертви є напричуд малі. Присутні кореспонденти твердять, що можна було відчути велике задоволення зі слів головнокомандуючого. Одначе він відразу заявив, що був би нечесний, якщо б не остеріг їх, що це є тільки перші кроки. Він не мав слів похвали для вояків, які були у першій лінії офензиви. Все ж таки, вислухавши звітування своїх командирів з поля бою, ген. Шварцкопф остеріг інших командирів союзних військ і політичних провідників, що перші оборонні дивізії іракського війська — це були найменш вишколені частини.

Мирослав Лабунька

РОЗМОВА З В. ЧОРНИМ

II.

Л. — Ні, не вперше. Бо в двадцятих роках, як знаєте, заки їх зліквідовано, навіть коли вже був створений СССР, то все ж таки Україна ще мала представництва в деяких країнах. І тому ті з-поміж нас, що про це пам'ятають і знають, очевидно, радо привітали б їхнє відновлення. І ми вважаємо, що це є великий ущерб для українського народу, що він власне такої репрезентації не має. Знаєте, від того (від такої зовнішньої репрезентації) залежить, *як* зовнішній світ, чужий світ — політичний і дипломатичний, міжнародні структури сьогоднішнього світу дивляться на будь-яку націю у світі. Особливо це важливе в англосакському світі, де національність і державність є однозначні. І як довго не буде таких репрезентацій, українці ніколи не будуть визнані за повновартісний нарід, а Україна — за націю чи державу. І тому я говорю тепер радше як політичний еміґрант, якому завжди на цьому залежало, без огляду на ідеологічні різниці й навіть протиставлення... Я думаю, що немає українського середовища у світі сьогодні, яке не здавало б собі справи з важливости репрезентації УССР у дипломатичному міжнародному світі...

Ч. — Мені здається, ми трішечки концептуально відійшли від тієї напрямної, яку згадали на початку нашої розмови. Коли я сказав, що (візита міністра Зленка в Мадярщині була такого роду) вперше в історії Радянської України, то я мав на увазі той період, коли Україна увійшла в Радянський Союз... А особливо ж той період, який настав після 1944 року, коли Україна вийшла, так би мовити, на міжнародну арену, але з певними обмеженнями. Тому саме, якщо отак я поясню Вам, то я думаю, що все стає на свої місця: що це власне перша така візита. І я думаю, що нам треба тверезо на це дивитися і не соромитися того, що було. Чому? Тому, що це вже нічого не дає. Зараз треба просто це все осмислити, відповідно зпрограмувати свою роботу на майбутнє і докладати зусиль до того, щоб справді на солідному світовому рівні все це робилося.

Л. — Нас турбує (нас — це означає еміґрантів), що процес, який проходить, якраз у цьому відношенні проходить дуже повільно.

Ч. — Я згоден. Згоден і ще раз згоден. Мені здається, що тут ми іноді недоцінюємо різні причини. З одного боку, отже, говорили про те, що всі камінці кидаються на Міністерство закордонних справ СССР. Можна сказати: значну частину камінців треба справді туди кидати. Але, будьмо відвертими, — а чи наші українські діячі, мої колеґи, скажімо, старші колеґи. Чи все вони для цього зробили? Я б не сказав. Мені здається, що в цьому відношенні ми теж повинні тверезо оцінювати, десь ганячи когось, не повинні забувати й про себе. А чи ми самі ставили себе як слід, чи все ми зробили на своєму пості?

Л. — Що можна було зробити?

Ч. — Що можна було зробити? — І я зовсім не маю тут на увазі, що треба було конфронтувати, треба було..., не в цьому пляні. Треба було мобілізувати свої інтелектуальні й всякі інші ресурси для того, щоб навіть у тих умовах шукати можливости представлення України за кордоном так, як це належиться.

Л. — Знаєте, я зроблю таку маленьку заввагу, яку я не повинен робити як кореспондент. Дуже часто ми відчували, що українські представники, репрезентанти — не лише в дипломатичному світі, але також у культурному й будь-якому іншому, як вони з'являлися на Заході й навіть тут (у себе), то вони не виявляли досить своєї особистої і національної гідности. І я думаю, що було б добре, як би по цій лінії було усвідомлення і осмислення. І щоб ці репрезентанти будь-якого аспекту національного життя здали собі справу з того, що вони репрезентують великий народ, що вони репрезентують стару культуру, европейську культуру, і відповідно до цього поводилися.

Ч. — Ви зі мною не погодитесь, очевидно, і Вас здивує моя відповідь, але я скажу, що в цьому відношенні чимало зробили недоброго й ви (еміґранти) й зашкодили частенько. Ви пригадуєте, як розписували у вас деяких наших діячів, які може й мали за душею оте національне, про що Ви говорите?... Чи будуть вони, оті містки між вами і нами? Та й врешті, до яких пір ми будемо говорити про містки? Чому немає просто органічної єдности, розуміння того, що ми один народ. І то, що один живе в Чикаґо чи в Ню Йорку, а інший у Києві чи в Фастові, — не повинно мати значення. Інша справа, що повинна бути спільна мета — добро, інтерес українського народу.

Л. — Так, але ми відійшли від дипломатії.

* * *

Ч. — Ми повинні трішечки призадуматись над тим, щоб формувати інші відносини між нами. Щоб це було на більш солідній основі.

Л. — Знаєте, я не хотів би цього питання порушувати. Це побічне питання. Питання основне є те, що ним я почав: праця Міністерства, пляни Міністерства. Які є можливості? Чи дійсно Міністерство буде в скорому часі в такій позиції, що зможе функціонувати нормально? І я тут поставлю основне питання: чи ви є достатньо забезпечені кадрами, що їх буде потрібно для нормального функціонування повновартісного Міністерства закордонних справ такої великої країни, як Україна?

Ч. — Ні. Щоправда, ми є в дещо кращому становищі, ніж дехто просто уявляє. Чому? Я скажу насамперед, що є певний континґент у самому Міністерстві. Є певна частина дипломатів, які працюють у постійних представництвах, у посольствах і по квоті республіки в міжнародних організаціях. Що я ще наголосив би, — що в нас є та щаслива нагода, що ми можемо в певній мірі (і це буде зроблено) підреґулювати підготовку дипломатичних кадрів, оскільки у нас у Києві є Інститут міжнародних відносин і міжнародного права. Отже, при розумному підході можна ці речі вже й підреґулювати, вживши вдруге це слово. Проте, все це справді потребує певної серйозної роботи. Зараз треба зорієнтуватися, що ми маємо, чого не вистачає тощо. Тепер щодо самих встановлень тих, того чи іншого рівня відносин з іншими країнами. У нас є тут пріоритети. Насамперед — це наші сусіди. Ми вважаємо, що неприродно воно, коли ми через посередництво змушені займатися цими питаннями. Друга група держав — це ті, в яких є серйозні, великі континґенти українського населення. Оскільки постійно виникає ціла низка проблем, то ми вважаємо, що не можна знову ж таки, щоб ці питання виходили отак через якісь приватні візити, через третіх осіб, а то буває навіть, що й через ту ж Москву щось приходить. Мені здається, що немає в цьому потреби. Третя (група) — це країни, де в нас можуть бути специфічні потреби, з якими, зокрема з тих чи інших причин встановились певні відносини.

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ч. 35. ЛЮТИЙ 1991 р.

СПІВПРАЦЯ З УКРАЇНОЮ ТРИВАЄ

Про те, що погляди наших діячів мистецтва на Україні з надією звернені до нас говорять слова колекціонера Івана Гречка зі Львова, який приїхав в гості до США, а при зустрічі з працівниками нашого музею сказав: „Я хочу передати усім людям в діяспорі як важливо нам, колекціонерам, мистцям, музеям на Україні, мати тут на Заході репрезентативний музей, який експонував би і популяризував українську культуру, мистецтво. Ми, діячі громадських організацій, культури прикладемо всіх зусиль, щоб зорганізувати постійну експозицію з образотворчого мистецтва у майбутньому приміщенні музею. Але навіть у цьому приміщенні Ви, використовуючи малу площу, будуєте прекрасні експозиції. Подивляю і високо ціную жертвенну працю працівників музею для добра і слави нашої культури. Обов'язком кожного українця, а тим більше мистця з України, подбати про збільшення музейних колекцій найвартіснішими експонатами, які гідно представлятимуть наше мистецтво чужинцям." У цих словах висказана уся сутність нашого існування та необхідности нового будинку для музею.

Музей чітко усвідомлює, як важливо зараз, коли виникла можливість, запрошувати провідних мистецтвознавців з України співпрацювати з нашим музеєм. І на таке запрошення нині працює в музеї доктор мистецтвознавства Дмитро Степовик, старший науковий працівник Інституту мистецтвознавства, фолкльору та етнографії ім. М.Т. Рильського АН УРСР у Києві. Співпраця з цим мистецтвознавцем включає лекційну, науково-консультаційну і науково-дослідну програму: а це — підготовка тексту до каталогу виставки „Малярство Якова Гніздовського", цикл доповідей з питань українського мистецтва в інституціях Ню Йорку та інших містах Америки, підготовка виставок київських мистців: Василя Лопати (ілюстрації до поезій Т.Г. Шевченка) та Василя Корчинського (мистецтво витинанки).

Нещодавно від'їхав на Батьківщину один з провідних мистецтвознавців України Григорій Никонович Логвин, автор багатьох монографій, альбомів, путівників з питань образотворчого мистецтва та архітектури. В музеї він прочитав три доповіді з питань історії архітектури та мистецтва і декілька доповідей за межами Ню Йорку.

Надіємось, що дальша співпраця триватиме і дасть важливі результати для розвитку мистецтва, музейництва та популяризації української культури.

Доповідь д-ра мистецтвознавства Григорія Логвина у музеї.

Львівський колекціонер Іван Гречко серед працівників музею.

Збираємо гроші на новий будинок

Далі вперто збираємо пожертви на будівельний фонд Музею. Пляну́ємо насамперед виплатити решту боргу (мортґедж) за будинок, куплений 1985 року на Іст 6-ій вулиці у Ню Йорку.

Наприкінці минулого року Комітет розбудови Музею в стейті Н. Дж. та адміністрація Музею успішно провели кампанію Будівельного Фонду Музею. Розіслали на адреси поодиноких українців листи із закликом складати пожертви на розбудову Музею. Лист закінчувався словами:

Українському Музеєві конче потрібний більший простір, щоб ширше розвинути свою діяльність — частіші виставки, освітні програми, мистецькі імпрези. Через недостатню площу не маємо змоги виставляти більшість цінностей нашої культури, які зберігаємо в наших сховищах. Апелюємо до всіх, що розуміють важливість та значення Українського Музею в Ню Йорку жертвувати на його розбудову.

Наш народ великий і талановитий і заслуговує на те, щоб мати музей який став би поруч подібних установ державних народів. Важливий обов'язок українців в Америці робити все можливе для розвитку і збереження української культури.

Надіємося, що ви допоможете нам здійснити пляни. Ставайте в ряди будівничих Музею, який є гордістю української громади.

Лист підписали: за Комітет розбудови — Воловодюк, голова управи УП — Тит Геврик, почесний голова управи — д-р Богдан Цимбалістий.

У відповідь на цього листа Музей одержав 50 тисяч дол. На кінець минулого року ще було коло 153 тис. дол. боргу. В січні ц.р. виплатили 30 тис. дол.

НАДХОДЖЕННЯ НА ПОТОЧНУ ПРАЦЮ МУЗЕЮ

Ми вдячні всім жертводавцям, які, розуміючи важливість діяльности Музею, шлють нам пожертви. Докладні дані про них містить журнал СУА „Наше Життя". Тут згадаємо, що в грудні 1990 року ми дістали 10.000 дол. за заповітом Ольги Лукаш (Лос-Анджелес, Каліф.). Від 83-го відділу СУА ми дістали 19,186 дол. — прибуток з організованої ним льотерії.

Колекції Музею зростають

Колекція українського народного мистецтва

З експонатів, що недавно збагатили фонди Музею, згадаємо:

Гість з України, мистець Петро Грицик, подарував Музеєві свиту з Буковини і різьблену тарілку з Яворівщини. Віра Шумейко купила для Музею недавно привезений з України буковинський кептар. Музей придбав вишиту жіночу сорочку з Житомирщини. Наталя Даниленко подарувала два жіночі народні одяги з Підляшшя ,Ірена Руснак — жіночий одяг з с. Угорники, Івано-Франківська область.

Колекція образотворчого мистецтва

Рідкісну ґравюру Й.Г. Гаффнера „Загальний вигляд Львова кінця XVIII ст." подарувала пані Олена Стефаник з Едмонтону. У колекції графіки нашого музею цей мідьорит кінця XVIII ст. є найдавнішим.

П'ять ліноґравюр Людмили та Володимира Лободів із серії „Видатні діячі української культури" подарувала Ярослава Кучер з України. Твори цього подружжя мистців відомі на Батьківщині та в діяспорі. Серія „Видатних діячів української культури" здебільшого присвячена — „розстріляному відродженню".

Святогірський Успенський манастир на Харківщині, розташований на високому крейдяному березі Дінця (так звані Святі гори). Заснований 1624 року, деякий час був прикордонною фортецею. Перед першою світовою війною мав близько 600 ченців. Радянська влада його поступово нищила. Фото, виконане 1937 року, було недавно привезене до Канади, передано до УМ.

Гості з України

Все більше приїздить людей з України, визначних громадських діячів, діячів культури та мистецтва, учнів шкіл. Зацікавлені українською культурою в діяспорі вони не оминають і наш музей. Нас відвідали українські поети, політв'язні в минулому, а тепер вибрані депутати: Ірина Калинець (депутат до Верховної Ради УРСР), та Ігор Калинець (депутат до Львівської Міської Ради). У книзі відгуків залишили запис: „Сердечно зворушені скромним, але щирим і чесним Українським Музеєм в Ню Йорку. Вдячні за Вашу невтомну працю — вона в основі Відродження України!"

Група школярів з Києва, які перебувають в США на запрошення „Student Exshange Program" з великим зацікавленням оглянули виставку народного мистецтва з нових надбань музею та малярство Петра Грицика.

Подружжя Калинців — гості музею.

Фотоархів

Письменниця Галина Лащенко передала Музеєві 31 фотографію. Більшість знімків — портрети українців, що в міжвоєнний період жили в Празі, де також перебувала Лащенко. Серед подарованих фотографій є портрети поета Олеся, Олени й Михайла Теліг, історика права Ростислава Лащенка (батька письменниці). Кілька фотографій увічнили похорон Олеся в Празі 1944 року.

Надійшло понад 100 фотографій і репродукцій із збірки хорунжого Федора Грінченка, переважно — портрети військовиків Армії Української Народної Республіки.

ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В АМЕРИКАНСЬКОМУ МУЗЕЇ

„Port of History Museum" у Філядельфії організовує в рамках музейництва фестиваль української культури. З цієї нагоди організатори позичили у нас дві зформовані виставки „Дерев'яні храми України — шедеври архітектури" та „Мистецтво афіші в сучасній Україні", а також твори Никифора з Криниці з колекції образотворого мистецтва музею і килими та народний одяг з колекції народного мистецтва.

Відкриття виставки 1 березня.

ПЕРЕДРІЗДВЯНА ЗУСТРІЧ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

2 грудня 1990 року в приміщенні Українського Народного Дому в Ню Йорку відбулась традиційна передріздвяна зустріч, організована Комітетом Придбання Фондів Управи Українського Музею. Голова комітету — Тетяна Тершаковець. Присутніх на зустрічі було біля 150 осіб. Відбулися: концертова програма та розиграш льотерії, прибуток з якої в сумі 19,186.65 дол. організатори льотерії — 83 відділ СУА (голова відділу Варка Бачинська) — передали на потреби Музею. Адміністративний директор Музею Дарія Байко від імени Управи та Адміністрації Музею щиро подякувала членкам відділу за їх самовіддану працю.

УКРАЇНСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО. НОВІ НАДБАННЯ

Виставку урочисто відкрито 16-го грудня 1990 року. Її присвячено д-рові Богданові Цимбалістому, який був гоовою Управи УМ від 1979 до 1990 року і своїм умілим керівництвом та невтомною працею спричинився до розбудови музею. На виставці експонуються твори, які музей дістав як подарунки та закупив останніми роками.

Експоновано 11 святкових народних одягів з різних етнографічних груп України а також частини костюмів, зокрема вишиті жіночі й чоловічі сорочки; також кераміку деяких гончарських осередків Західньої України, дереворізьбу та металеві вироби Гуцульщини.

Куратором виставки та автором тексту до каталогу є Любов Волинець, завідуюча колекцією народного мистецтва музею; мистецьке оформлення Марії Шуст — директора музею. У каталозі та в експозиції вказано прізвище особи, яка закупила або подарувала експонат музеєві.

„Фата Морґана", 1987 р., картон, темпера. Петро Грицик.

ЗАПЛЯНОВАНІ ВИСТАВКИ

„Писанки і обрядове печиво"

Виставка відкривається 2 березня ц.р. на 4-му поверсі Музею, куратор Любов Волинець. Будуть експоновані писанки з різних земель України і різновиди печива: короваї, калачі, паски, птахи, дивені. Печиво приготують добровольці. З невеликого каталога до виставки зацікавлені дістнуть відповідну інформацію.

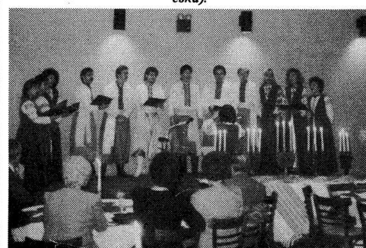
Виставка творів сучасних мистців з Києва

У квітні експонуватимуться виставки творів двох мистців, які привіз з собою д-р Дмитро Степовик, — ґравюри Василя Лопати: ілюстрації до поезій Т. Г. Шевченка; та „Українська витинанка: відродження християнської символіки у творах Василя Корчинського".

Василь Лопата народився 1941 року в селі Нова Басань на Чернігівщині. Мистецьку освіту отримав у Київському Художньому інституті на графічному факультеті. Мистець ліричноромантичного спрямування, реаліст, техніка виконання — ґравюра на пластику (кольорова та чорно біла). На виставці експонуватимуться ілюстрації до творів Т.Г. Шевченка: поеми „Марія", „Наймичка", „Великий льох", балади „Причинна" та віршів: „У нашім раї на землі..." та інших.

Василь Корчинський народився 1955 року в селі Вовчок, Вінницької области. Мистецьку освіту отримав в Українському Поліграфічному інституті ім. Івана Федорова, Київська філія; факультет книжкової графіки. Витинанкою почав займатись з дитинства, спостерігаючи працю матері. Мистецтво витинанки стало основним його творчим заняттям. На виставці будуть представлені серії: „Символи України — символи життя", „Карпати", „Тіні забутих предків", „Писанки" та витинанки з християнською символікою.

Передріздвяна зустріч. Організатори льотерії — 83 відділ СУА. (перша зліва — голова відділу Варка Бачинська).

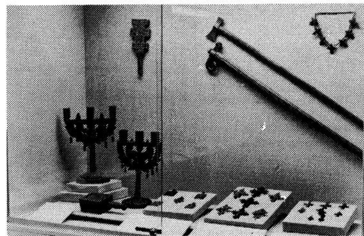

Передріздвяна зустріч. Виступ ансамблю „Промінь".

НОВІ ВИСТАВКИ

З відкриття виставки „Українське народне мистецтво. Нові надбання". Слово д-ра Богдана Цимбалістого.

Експозиція виставки „Українське народне мистецтво. Нові надбання". (фрагмент). Різьба по дереву, художній метал. Гуцульщина.

З відкриття виставки творів Петра Грицика. Слово мистця.

Виставка творів Петра Холодного мол.

Організація виставки творів мистця Петра Холодного Мол. напевне забере багато часу і зусиль, бо пляновано видати до виставки багатоілюстрований каталог-монографію. Над статтями працюють Святослав Гординський і Христина Сай-Ганкевич. Музей сконтактувався з власниками картин Холодного, які погоджуються дати їх на виставку, а перед тим сфотографувати. Йдуть переговори з кінорежисером Славком Новицьким про використання його матеріялів. У процесі підготовки до кінофільму про ікони С. Новицький сфотографував у кількох церквах ікони роботи Холодного. Також зробив відеотейп у помешканні Холодного в Ґлен Спей: мистець працює над іконою і розповідає про свою працю.

ТВОРИ ПЕТРА ГРИЦИКА, МИСТЦЯ З УКРАЇНИ.

25-го листопада 1990 р. в УМ було відкриття виставки творів Петра Грицика. Експоновано 24 картини раннього періоду його творчости (1974-1977 рр.), а решта — 17 творів — малярство останніх років.

Петро Грицик народився на Холмщині в 1944 році. 1945 року разом з батьками переселився до Бібрки, Львівської области. Мистецьку освіту отримав у Львівському художньому училищі прикладного та декоративного мистецтва ім. Івана Труша та у Львівському художньому інституті прикладного та декоративного мистецтва, який закінчив у 1968 році. Одружився, переїхав жити до Чернівців. У своїх творах мистець відтворює духовий світ сучасника 70 - 80 років. Твори раннього періоду символічні. Петро Грицик у своїх конструктивістських композиціях передає зформовану філософську концепцію екзистенціялізму. Елементи сюрреалізму, які він делікатно вводить у твір, служать для підкреслення загального настрою картини.

Одночасно з виставкою в Ню Йорку, його твори експонуються на виставці „Три покоління українського живопису", що проходить цього року в м. Оденсе, Данія. До відкриття виставки був надрукований об'ємний каталог. До відкриття виставки „Малярство Петра Грицика" у нашому Музеї також вийшов каталог. Автор тексту Стефанія Гнатенко, мистецьке оформлення Марії Шуст, переклад на англійську мову Марти Бачинської.

Американський престижний журнал про каталог УМ

Все більше рецензій на наші видання з'являються в англомовній пресі. В грудні 1990 року у квартальнику „Journal of the Society of Architektural Historians"' поміщено позитивну рецензію Альберта Шмідта з Університету в Бріджпорті на каталог до фотовиставки „Дерев'яні храми України", що експонувалась у музеї у 1988 році.

У своїй рецензії він пише, що каталог „Дерев'яні храми України", автором якого є Тит Геврик, створює меланхолійний настрій, бо багато церков і синагог про які автор згадує, були знищені у цьому столітті. Ціль виставки полягала в тому, щоб через фотографії зберегти пам'ять цих споруд. Ця книга своїми науковими коментарями є чудовим меморіялом для пам'яток знищеної архітектури. Фотографії цих споруд пригадують нам про брутальне ставлення до пам'яток мистецтва у нашому столітті і про втручання ідеології до розвитку мистецтва".

„Я дуже зацікавилася вашою культурою й історією"

З вражень відвідувачів Музею

Американка Ліза Чапмен 12 січня ц.р. у книжці записів вражень відвідувачів Музею написала: „Оформлення виставок чудове. Можливо, що було б добре додати до пояснень більше даних про історію [України]. Це допомогло б відвідувачам, особливо неукраїнцям, більше розуміти вашу культуру. Я пишу це тому, що нині я дуже зацікавилася вашою культурою і історією".

Цікаво переглянути книжку вражень. Бачимо, що в періоді від жовтня 1990 року до лютого 1991 року в Музеї побували відвідувачі з Америки [стейти Н.Й., Н. Дж., Техас, Каліфорнія], з Канади, Франції, Німеччини, чимало з України.

Для прикладу подаємо два записи гостей з України.

10 жовтня „Захоплена і вдячна працівникам Українського Музею за їх надзвичайно цінний вклад в поширення інформації про нашу прекрасну українську культуру, мистецтво, історію — покищо частково. Так далеко від України і бачити її красоту, тут, у вас. Яке це щастя для кожного, хто відвідує ваш музей! Дякую!" Львів-Нью-Йорк. Баранович Старозуб Евг.

17 листопада 1990. „Дякую за чудовий музей України". Леся Гончар. Київ.

Інший характер мають записи українців, народжених в Америці. Перекладаємо з англійської мови два записи:

„Я — українського походження. Ваші виставки допомагають мені усвідомити моє національне коріння. Мої дід і бабуся оселилися на півночі штату Ню Йорк, від них я успадкував вироби українського народного мистецтва, маю їх у своєму будинкові. Думаю, що на Україні добре жити, бо там люди ще зберігають традиції". Томас [нерозбірливо]. Геркімер, Н.Й.

„Я — з української родини і я завжди горда з цього. Сподіваюся, що я буду гідна моїх предків". Михайла М. Посівак-Сток, м. Ню Йорк.

МУЗЕЄВІ ПОТРІБНО БІЛЬШЕ СПІВРОБІТНИКІВ-ДОБРОВІЛЬЦІВ!

ПЛАСТОВА ВАТРА

Рік XXV ЛЮТИЙ 1991 Ч. 1 (152)

ПРОСТЯГАЄМО ЛІВИЦЮ НА УКРАЇНУ

Останні місяці позначилися, як і попередні, в нашій спільноті пожвавленою виміною людей, думок і постійними відвідинами поміж Україною і діяспорою з користю як для одних, так і для других.

Особливо це спілкування та взаємне пізнання корисне для української молоді, і це можемо заувважити на кожному кроці. Для нашої пластової молоді із ЗСА відвідини України влітку 1990 року, а також гостина молоді з України тут, — це користь, якої не може заступити найкраща школа українознавства чи найбільше взірцеві пластові сходини. Ми мали нагоду часто це спостерігати і радіти кожною дружбою, яка зав'язалася поміж однолітками з діяспори і України. Раділи ми також і далі радіємо тим скромним успіхом нашої довголітньої вимоги пластової організації — уживання української мови. Нічого не викликає такого здивування і подиву у наших земляків, як саме знання нашої мови серед молоді з діяспори, як і участи наших дітей і молоді в школах українознавства та в українських молодечих організаціях. Ми добре свідомі того, як саме ця вимога, яку ми постійно ставимо до пластової молоді, викликає тут байдужість, а той застереження у батьків, що щораз більше отягаються із виконуванням цих незмінних пластових обов'язків.

Може тепер, коли ми — пластові провідники — передали в Україну, винесену з України в свій час і плекану в діяспорі, пластову ідею і вона розцвітає там щораз краще та сильніше, батьки пластової молоді в ЗСА та і де-інде будуть більше цінити участь їхніх дітей у пластуванні та зрозуміють, якими важливими є пластові ідеї для виховання молодого покоління українців.

Пластовий провід простягнув своїм друзям в Україні і Польщі дружню пластову лівицю і старається усіма силами допомогти своїм досвідом правильному розвиткові Пласту на батьківських землях і серед українських переселенців у Польщі. Відбуваються вишколи, постачаються друковані матеріяли і преса. Все це діється завдяки великим зусиллям праці та гроша, але рівночасно — з великим захопленням. Треба, однак, щоб також батьки пластової молоді в ЗСА саме тепер доклали більше зусилля і дали більше уваги своїм дітям у їхніх пластових обов'язках, щоб ці наші пластуни не стояли позаду своїх одноліткiв-пластунів в Україні та щоб якнайскорше з ними потоваришували і заприязнилися.

О. Кузьмович

Патріярх Київський і всієї України

Патріярх Мстислав в часі інтронізації у соборі св. Софії в Києві в дні 18-го листопада 1990 року.

У неділю, 18-го листопада 1990 року, в Києві, в соборі св. Софії відбулася інтронізація першого Патріярха Київського і всієї України — Мстислава, в миру Скрипника. Патріярх Мстислав — капелян Пласту, Почесний Член Пласту і великий приятель молоді, зокрема пластової.

Ми пластуни, присутні на інтронізації, молилися разом з українським народом, щоб Бог зберіг Патріярха Мстислава для добра України й Української Церкви на довгі-довгі літа, а в час, коли Патріярхові Мстиславові вручали посох Митрополита Київського Петра Могили з XVII століття, ми духово поєдналися з усіма пластунами, станули на струнко й похилили курінні прапори. Тоді понеслось гримке „Слава!"

На доручення Головного Пластового Проводу привіт від Пласту склала пл. сен. Ніна Самокіш.

П.С. Київ шумів вітрами й дощем. Святу Софію облягав український народ, мокрий від дощу, але радісно-натхненний. Звук дзвонів Святої Софії пробивався крізь хмари до сонця. Богдан Хмельницький, піднявши ще вище булаву, очікував, вдивляючись у золоті бані могутнього собору. Володимир Великий зійшов з Володимирівської Гірки й приблизився до Святині. Пророк Тарас Шевченко промовив словами з „Неофітів":

Благословенная в женах,
Святая, Праведная
Мати
Святого Сина на землі!
Не дай в неволі
пропадати...

Україна радувалась і плакала.

ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ПЛАСТ ПРОВІВ ПЕРШИЙ КОНКУРС

Тернопільська Пластова Рада провела в часі грудня 1990 року перший конкурс малюнків, присвячених святкуванню Дня Святого Миколая на тему: „Бог і Україна". Кращі праці були виставлені в центрі міста, а переможці дістали подарунки від „самого" святого Миколая. Це перший такого роду конкурс, переведений в Україні із такою темою.

Ігор Гургула

СХОДЖЕННЯ

Тиждень у Карпатах провели вихованці Львівського Пласту — з ними кореспондент „Молодої Галичини"

У спогадах про походи завжди є місце тому, якою була погода. Я вже встиг відігрітися після холодніших ночей у шатрі. Цур та пек тій карпатській погоді, з її несподіваними хурделицями, сонцем та дощем. Думка ж береже найцінніше — спілкування з тими, хто взявся відроджувати Український Пласт, патріотичну дитячо-юнацьку просвітницьку організацію.

Їх двадцять чотири. Кандидати у виховники. Якщо ці хлопці та дівчата, переважно студенти львівських вищих шкіл, пройдуть всі випробування — бути їм виховниками Пласту з подальшим правом формувати гуртки та рої дітвори і навчати їх тому, чому змілі навчитися самі. А випробування он які— сходження на гори. Сьогодні — Шешул, завтра — Петрус. І хоч Шешул нижче на 294 метри, та Петрус далася легше, бо вже був досвід. І ноги так не мліли. І не було бажання махнути на все рукою й спуститися туди, де зелене трава, а не чвакає під ногами мокрий сніг.

Хлопці нічим ніби не примітні. Дається взнаки „міське" виховання. Бо он після смачної каші стоїть немитий казан, вода ж у потоці холодна. А коли знялися з місця, то з'ясувалося, що залишили одне шатро — хтось понадіявся на товариша. Не приховує невдоволення начальник мандрівного пластового табору Богдан Генега. У горах так чинити заборонено. Стараюсь переконати Богдана, що маємо справу по суті з дітьми: „А завтра вони повинні повести за собою інших, — аргументує майстер спорту з туризму Б. Генега.

Прикрощі якось зникають, коли ми видираємося на вершину. Тут Богдан — як у своїй оселі. Може назвати усі найвищі точки, відомі хребти та перевали. Шлях наш пролягає через відроги до Черемошу, де нас чекає постійний пластовий табір. Там хлопці вивчають ази 'водіння' катамарана[2] неспокійною карпатською річкою. А це вже дідизна Олександра Криськіва.

Отже, побут і в горах диктує свої умови. Але ось все в порядку, можна відпочити. Сипле іскрами ватра, соснові поліна горять вельми жваво. Чого не скажеш про розмову. Святослав Козак — майбутній хемік. Андрій Сибірний — біолог. Олесь Яськів, Віталій Волошин, Володимир Жмурко, Нестор Дацишин, Тарас Голубець — фізики. Вячеслав Олійник навчається на факультеті прикладної математики. Лесь Яворський — фармацевт. Роман Шипрікевич — радіофізик. Учорашні вихованці львівської Малої Академії наук, нині студенти. І раптом — претенденти у виховники Пласту. Випадковість? Ні, переконання. А це усвідомлення того, що саме на плечі їхнього покоління лягає важка ноша відродження нації. Тут якнайкраще придасться Пласт з його законами чести та порядности. А ще — мандрівки, розучування пісень, вивчення історії і правил поведінки.

У пригоді став курінний Пласту з Луцька Олег Покальчук. Він спеціяльно зголосився на цю поїздку. Олег — духовний наставник мандрівного табору. Гітара, знання безлічі патріотичних пісень, ігор, а ще природний педагогічний хист відіграли свою позитивну ролю. Олег завоював авторитет у юнаків. І вони залюбки витримували щоденні багатокілометрові кроси[3], з наплечниками за плечима, а потім ще вправлялися у двобої чи проводили веселу гру.

Після гри, табір на Черемоші видався раєм. Тут уже вимагалось втриматись у човні, вчасно обминути небезпечні підводні валуни, на які так багата ця річка. У таборі свій гурт: Андрій Кохман, Володимир Хомин, Роман Тлустяк, Мирон Гуменецький, Ольга Посполита та Віра Тарнавська уже мають свій досвід перебування у Пласті. Так саме те невдале зібрання під Городком. Але той перший Пласт вони вважають на голову нижчим за теперішній.

Раніше довелося багато чути про піонервожату (про віднищу піонерів) Львівської середньої школи число 55 Олесю Пасічник. Вона, мовляв, розігнала у школі піонерську організацію. А тут зустріч з Олесею у таборі на Черемоші.

— Ніхто нікого не розганяв, — уточнює дівчина, — просто у школі я розповіла дітям про Пласт і сказала, що тепер вони мають вибір: або зараз вступити у піонери, або зачекати, коли Пласт зформується організаційно. Школярі вирішили, що краще зачекати.

Обвітрені, з облущеними носами, поверталися пластуни з Карпат. Перша проба позаду. Проба на витривалість, перевірку в екстремальних умовах. Глибоко переконаний у доцільності подібних експериментів. Але ось умови, де чималі фізичні навантаження, невигоди, холод, а ще треба виконувати накази і допомагати товаришам. Ось тут і з'ясовується, що хтось крадькома перепакував продукти у рюкзак товарища, аби власний був легшим, а хтось не поділився спальним килимком. Де вже тут до гучних слів. Таких у виховники Пласту не візьмуть.

Гори, немов рентгенівське проміння, висвітлили сутність кожного. Влітку пластунський табір знову вирушить на чергове випробування. У похід підуть кращі.

1. Ази — початк. відомості, від першої літери старо-української абетки: Аз, буки, віди, і т.д.
2 Катамаран — дараба
3 Крос — біг з перешкодами.

(„Молода Галичина", Львів, 22 травня 1990)

ВІДБУДУТЬСЯ ПЛАСТОВІ З'ЇЗДИ

В днях 4, 5 і 6 жовтня 1991 року відбудеться на Союзівці у Кергонксоні, Н.Й., 20-ий Ювілейний Крайовий Пластовий З'їзд у ЗСА. Точна програма З'їзду буде подана своєчасно в пресі.

Тиждень пізніше, 13 і 14 жовтня 1991 року, відбудуться 11-ті Звичайні Загальні Збори Конференції Українських Пластових Організацій в готелі Рамада в місцевості Іст Гановер, Ню Джерзі. Напередодні Зборів у п'ятницю, 12-го жовтня, запланована заключна сесія Пластового Конгресу Третього.

УВАГА!

Головна Пластова Булава просить усіх пластунів і пластунок, що мають намір відвідувати Україну і могли б допомогти у пластових справах, зголошуватися телефонічно до діловода Дослідно-плянувальної комісії пл. сен. Юрія Слюсарчука, ЧМ, на число телефону: (914) 782-0977.

Пластуни взяли участь у світовій конференції української молоді в Польщі

Як відомо, в місяці серпні 1990 року відбувся в Польщі перший Світовий Форум Української Діяспори. Безпосередньо після цієї першої такого роду світової конференції в Білому Борі, відбулася Світова Конференція Української Молоді, в якій взяло участь понад 60 представників різних українських молодечих організацій.

Серед них сильно був заступлений Пласт, а саме — делегатами з України, Польщі та діяспори.

Представником Конференції Українських Пластових Організацій була ст. пл. Оксана Куровицька із ЗСА і вона також увійшла до ініціятивної групи для скликання другої Світової Конференції Українських Молодечих Організацій у 1991 році в Україні.

Конференція в Білому Борі пройшла з добрим успіхом; під час неї працювали комісії: політична, інформаційна, історично-культурна, як також комісії СУМ-СНУМ і Пласту.

У висліді ділових нарад схвалено ряд резолюцій і заплановано спільні акції для допомоги розвиткові молодечих українських організацій в Україні та Польщі.

Заініційована ст. пл. О. Куровицькою нарада у справі Пласту винесла чотири важливі постанови. Із них на перше місце висувається та, яка стверджує, що Форум вважає необхідним нести якнайширшу методичну, організаційно-вишкільну та матеріяльну допомогу діяспори справі відродження Пласту в Україні і в Польщі.

На З'їзді молоді промовляє представниця Пласту ст. пл. О. Куровицька із ЗСА.

Учасники першої Світової конференції української молоді в Польщі.

Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч — 92

Чергова Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч для відзначення 80-ліття Пласту запланована на 1992-ий рік. Організатором є Крайова Пластова Старшина в ЗСА, яка вже покликала Підготовчу комісію. Головою Підготовчої комісії ЮМПЗ є пл. сен. Олександер Черник; секретарями — пл. сен. Н. Самокіш та пл. сен. Ю. Крижановський. Комісія відбула двоє сходин, на яких обговорено загальний хід підготовки. Головою Програмової комісії є пл. сен. Ю. Савицький, а Господарсько-фінансової — пл. сен. А. Ластовецький. Комісія закликає пластові курені, станиці та поодиноких пластунів зголошуватись до праці.

Пластові табори 1990 року

В 1990 році відбулось досить багато літніх пластових таборів, зорганізованих обласними таборовими комісіями. На Вовчій Тропі відбулись табори юнаків, юначок, новаків і новачок, разом учасників було 224 та 53 члени команд і булав. На оселі „Писаний Камінь" були табори юнаків, юначок і новаків та новачок; учасників було 104, команди й булави — 18 осіб. На „Новому Соколі" відбулися табори юнацтва та новацтва, разом 120 учасників і 21 членів булав. Крім того там проходив двотижневий курс рятівництва. Станиця Чикаго влаштувала табори всіх чотирьох уладів на винайнятій від скавтів оселі, яка дала дуже добрі можливості для успішного й цікавого таборування.

На оселі „Зелений Яр" відбувся табір новачок-новаків, у якому було 29 учасників та 11 членів команди й булави.

На „Бобрівці" переведено табір для молодшого новацтва, в якому взяло участь дев'ять новаків і новачок та чотири члени булави.

Крім цих таборів відбувся ще на „Писаному Камені" спортовий табір, влаштований куренем „Червона Калина", а на Союзівці — табір „Пташат", зорганізований „Першими Стежами".

„РІЗДВЯНА КОЛЯДА"

Крайовий референт Уладу Пластового Новацтва ст. пл. Софійка Зєлик розпрацювала-розіслала новацьким братчикам і сестричкам умовини змагу „Різдвяна Коляда". У вимогах змагу є вивчення чотирьох коляд, малюнки з Різдвяною тематикою, виконання Різдвяних карточок і вислання їх в Україну з святковими побажаннями, змайстрування „Різдвяної звізди", виконання прикраси на Ялинку, допис до новацького журналу „Готуйсь" на Різдвяну тему. З вимогами змагу вислано і всі матеріяли. Реченець змагу — 15-го лютого!

ЮНАЦЬКИЙ ЗМАГ „КОЛЯДИ"

Ще в жовтні Крайові коменданти проголосили змаг Коляди для юнацтва в ЗСА. Реченець закінчення змагу — 15-го лютого 1991 року. Вимоги змагу: гуртки підуть з Колядою, вивчивши чотири маловідомі коляди, зі звіздою, з новорічними побажаннями, і представлять не тільки своїм гурткам, але й цілій світові-громаді Свят-Вечірні звичаї (наприклад, у школі, у скавтському гуртку, в часописі, радіо і т.п.), символічно, в оригінальний спосіб „заколядує в Україну" (наприклад, виконає гурток картку з Різдвяними побажаннями та вишле комусь в Україну, передасть побажання телеграмою чи телефонічно, награє і вишле з побажаннями чи колядкою тасьму тощо), влаштує вертеп і тому подібне. Коменданти надіються, що участь в цьому змагу пожвавить осінні й зимові пластові зайняття у домівках.

Конкурс для юнацтва

28-ий Курінь УПС „Верховинки" проголосив Конкурс Літературного Фонду св. п. Лесі Дзядів-Кульчицької на літературну творчість. Теми:

1. Моя подорож в Україну.
2. На пластовому таборі.

Перша нагорода — 150 долярів, друга — 100 долярів, третя — 60 долярів.

До участи в Конкурсі запрошуємо членів організацій молоді, Пласту, СУМ і ОДУМ з усіх країн нашого поселення.

Твори просимо надсилати під псевдонімом ,а пріз вище з псевдом подавати в окремій запечатаній коверті.

Слати на адресу: Пласт, „Верховинки" (КПС), 144 Second Ave., New York, N.Y. 10003, USA.

Реченець Конкурсу — кінець квітня 1991 року.

Пластові табори в 1991 році

Обласні пластові табори на оселях відбудуться в 1991 році в часі від 6-го до 27-го липня. Також вже підготовляються такі вишколи: „Лісова Школа" і „Школа Булавних" на час 22-го червня до 5-го липня, Вишкіл новацьких виховників — також на цей час. „Плем'я „Перші Стежі" плянує два цікаві табори: Табір „Пташат при Пласті" на Союзівці від 30-го червня до 12-го липня (організатор пл. сен. Неоніля Сохан) та Мандрівні Стежки Культури в Україні від 3-го до 22-го серпня (організатор пл. сен. Ореста Фединяк); маршрут: Київ-Канів-Коломия (Івано-Франківськ, Яремче, Косів, Жаб'є) — Львів (Почаїв, Олесько-Підлисся, Берестечко). Табір Мандрівні Стежки Культури призначений для пластунок і пластунів у віці від 16-ти до 25-ти років.

ПЕРШІ СТЕЖІ

Датки на потреби Пласту в Україні та інших краях

Головна Пластова Булава з подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт:

	дол.
Світовий Конґрес Вільних Українців (канадських)	5,000.00
Самопоміч Ню Йорк	1,000.00
Самопоміч Гартфорд	500.00
Самопоміч Джерзі Сіті	500.00
Пластова Станиця Рочестер	500.00
Владика Стефан Сулик	500.00
Самопоміч Нюарк	300.00
УНС Пластовий Відділ Рочестер	200.00
Федеральна Кредитівка Рочестер	100.00
Самопоміч Чикаґо	100.00
д-р Орест і Аня Гаврилюки	100.00
д-р Іван і Наталія Головінські	100.00
інж. Юліян і Лідія Крижановські	100.00
д-р Юрій і Аврелія Слюсарчуки	100.00
Богдан Кавчак з дружиною	50.00
Ірена Павлічко	50.00
Валентина Чудовська	50.00
Українська Кредитівка Міннеаполіс	25.00
Дарія Витанович	25.00
Ніна Самокіш	25.00
Михайло й Ольга Середи	25.00
Ярослав Штойко	11.00
Йосиф Янкевич	10.00

в пам'ять сл. п. пл. сен. Галі Скорецької

Ольга Дзядів	50.00
Ляля Алиськевич	25.00
Людмила Дармограй	25.00
Ірена Чайківська	25.00
Оксана Бачинська	20.00
Галя Гірняк	20.00
Евстахія Гойдиш	20.00
Ганка Коренець	20.00
Ольга Кузьмович	20.00
Люба Пежанська	20.00
Христя Савицька	20.00
Уляна Старосольська	20.00
Христина Ференцевич	20.00

в пам'ять сл. п. Михайла Середи:

д-р Юрій і Аврелія Слюсарчуки	250.00
Михайло й Алла Гереці	75.00
д-р Юрій і д-р Аня Павлічки	50.00

в пам'ять сл. п. Софії Кушнір:

д-р Юрій і Аврелія Слюсарчуки	250.00
Евстахія Гойдиш	100.00

Це є датки, складені до 31-го грудня 1990 року.
До дня 30-го вересня 1990 видано:

на Пласт в Україні	1,365.25
на Пласт у Польщі	700.00
на Пласт у Бразилії	2,453.25

Датки все ще можна посилати на адресу: Plast-Ukraine c/o Dr. George Slusarczuk 53 Bayberry Drive Monroe, NY 10950. USA.

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

„Писанка українським дітям"

З приємністю треба привітати появу другим накладом (перше видання в Ню Йорку в 1965 р.) збірки для дітей молодшого й середнього віку „Писанка українським дітям" авторства Лесі Храпливої. Ця збірка вийшла заходами Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді в Торонто, Канада.

Леся Храплива відома письменниця, пластова виховниця, співробітниця дитячих та юначих журналів, тепер секретарка Світової Координаційної Виховно-освітньої Ради.

На зміст збірки складаються великодні вірші, римовані й прозові оповіданнячка, темою яких є дитячі зайняття в перед-великодній час та в святковий час Воскресіння Христового. Це— писання писанок, великодня пригода з „Свяченим" дівчинки Параски, веселі пригоди писанки, яка загубилася з кошичка, але щасливо віднайшлася завдяки дружній співпраці й спільним пошукам дітей і тварин. Взагалі і звірятка й інші тварини та квіти й рослини грають велику ролю в зайняттях і розвагах дітей у святковий час.

Збірка закінчується радісним віршем-піснею і природи на прославу воскреслого Христа та пробудження землі з зимового сну.

Збірку рясно прикрашують одно-й повнокольорові ілюстрації мистця-маляра Петра Андрусева.

Збірка видана на люксусовому папері альбомного формату й має 18 сторінок, при чому навіть внутрішні сторінки обкладинки мають ілюстрації.

Ціна книжки 4.50 дол. Замовляти: Arka-West, 2282 Bloor St, West, Toronto, Ont. M6S IN9, Canada.

Володимир Барагура

ВІДОМИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ тижневик „Ю.С.Нюз енд Ворлд Ріпорт" опублікував приватний опит, взятий в околиці Москви, який виказав, що більшість громадян підтримує наступ союзних військ під проводом ЗСА на Ірак, як ужиття Москвою своїх військ на припинення демонстрацій мирного населення у Прибалтиці. Майже 40 відсотків тих, що відповідали на запити, підтримали військову акцію проти Саддама Гуссейна.

Україна...

(Закінчення зі стор. 2)

плянується передбачити витрати на формування на професійній основі республіканської армії. Ця стаття витрат буде складатися за рахунок відповідного скорочення виплат у загальносоюзний військовий бюджет.

Згідно з пляном, перші практичні кроки для створення української армії будуть складатися з утворення Корпусу Національної Ґвардії. Далі почнеться формування військово-повітряних сил та маринарки.

Ідучи за проголошенням у Декларації про суверенітет трьох неядерних принципів, військові частини, озброєні нуклеарною зброєю, повинні залишити Україну. З цього приводу на конференції виникла дискусія: хто є власником ядерних зарядів, розташованих на Україні, і у зв'язку з цим: коштовно чи безкоштовно передавати цю зброю росіянам чи Союзові.

Наглядачі уважають, що такий репрезентативний склад київської військової конференції дає підстави вважати, що опрацьований там плян має серйозні потенції, що його можна буде виконати. Скоріше всього Україна в найближчому майбутньому стане поруч з Балтійськими країнами, Закавказькими республіками та Молдовою, де республіканські збройні сили стануть політичною реальністю.

До цих пір розвиток подій на Україні (мається на увазі кримінально-процесульний наступ партократії на демократів) цілком вдоволяв поправіле (таке, що пішло направо) ґорбачовське керівництво. Декларація про суверенітет так і залишалась декларацією. Але ця конференція повинна примусити замислитися кремлівських володарів, що суверенітет — це дитя перебудови не можна повернути назад у материне тоталітарне лоно. Таким чином, якщо республіка й народ, які є джерелом офіцерських кадрів для армії СССР, оголосять про свій реальний суверенітет, то існування імперського центру преречене.

1) Щодо національного складу вищого офіцерського складу Совєтської армії, тобто генералів та адміралів, яких нараховується, за словами маршала Язова, „всього лише 1,991 осіб", то серед них українців менше, ніж загальний відсоток у населенні СССР. Цей феномен пояснив мені відставний полковник-українець: генеральські звання українцям дають дуже рідко навіть при наявності відповідних здібностей та освіти. Серед росіян — кандидатів на генеральську посаду та звання вирішальною рисою є тверезість. Решта особистих якостей на другому місці. Тому серед генералітету совєтської армії ми часто-густо бачимо людей малоінтеліґентних, примітивно користолюбних, готових кинути країну у вир громадянської, а точніше — міжнаціональної війни задля своїх привілеїв.

59 Відділ УНС

На зборах звітує Т. Сливінський. (Фото: Ігор Гайда).

Бриджпорт, Конн (І. Г). — На загальних зборах в неділю, 20-го січня, вибрано Управу 59-го Відділу УНС в такому складі: голова — Дмитро Стець, заступник голови — Петро Бойчук, касир — Василь Монійчук, фінансовий секретар — Тарас Сливінський, протоколярний секретар — Ігор Гайда; контрольна комісія: голова — Василь Пелещук, члени — Микола Івашків, Богдан Романів.

Збори проходили в діловій атмосфері. Після вичерпних звітів і дискусії обговорено пляни праці на 1991 рік. На зборах був присутній голова Округи Коннетикат д-р Михайло Снігурович. Він ствердив, що 59 Відділ є найбільш активний в Окрузі Коннетикат в громадській праці та в організації нових членів.

Після зборів відбулася товариська гостина для присутніх членів та гостей.

Українці у Спрінґ Гилл

С. Баррет і К. Яцишин вітають Владику Р. Москаля.

8-го грудня 1990 р. українська громада, згуртована навколо української католицької церкви св. Йосафата у Спрінґ Гилл, Фльорида, вітала урочисто свого Єпископа Роберта Москаля з Парми, Огайо. Святкування відбулися у приміщенні пресвітеріянської церкви. При вході до каплиці вітали Владику хлібом-сіллю. Після того Єпископ в асисті монсіньйора Т. Саюка, трьох священиків та двох братів-монахів з недалекого Сен Ліо монастиря перейшов до престола вздовж почесної сторожі, утвореної „Лицарями Колюмба", одягнених в парадні одяги. Була відправлена урочиста Богослужба, до якої співав церковний хор з Апопки. Опісля відбувся святочний бенкет, під час якого Єпископ промовляв до численних парафіян та гостей. При виході зі залі можна було купити українське печиво та різні предмети українського народного мистецтва.

12-го січня відбулася друга з черги влаштована тут „Маланка" під зарядом управи церкви св. Йосафата. В забаві, яка відбулася у просторій залі „Лицарів Колюмба", взяло участь понад 260 гостей. До танцю пригравали дві оркестри. Подавали смачну вечерю, яка складалася зі страв американської та традиційної української кухні, і печива. Гості забавлялися в приємній атмосфері далеко поза північ.

21-го січня переведено перевибори церковної управи на каденцію двох років. Головою управи вибрано Маргарету Пурди, її заступником Луку Білянського. Пост секретаря перебрала Стелла Барретт, а скарбником стала Катерина Яцишин. До управи увійшли теж як члени Наталка Балвіч, Михайло Дух, Павло Калмук та Юрій Тучак.

У центрально-західній частині Фльориди твориться і росте нове українське скупчення. Далеко від великоміського гамору і шуму, серед гарної вічнозеленої природи з лагідним підсонням, недалеко Мексиканської затоки, поселюються наші пенсіонери, втікаючи від холодних зим, високих податків та злочинности. Якщо хтонебудь зацікавлений переїздом до центрально-західньої Фльориди на сталий побут, просимо телефонувати на 1 (904) 596—4317 або писати St. Josaphat Ukrainian Catholic Church, P. O. Box 5907, Spring Hill, FL 34606 по докладніші інформації.

Маргарета Пурди

Тернопільський театр у Пряшеві

Подавши неймовірні труднощі, викликані переходом взаємин між СССРі Чехо-Словаччиною на ринкове господарство, 25-членна група тернопільського Українського музичного-Драматичного Театру ім. Шевченка під керівництвом директора театру Євгена Корницького 21-го січня прибула у Пряшів. Цією візитою тернопільці повернули борг пряшівському Театрові ім. Олександра Духновича, який гостював на Тернопільщині влітку минулого року.

У перший вечір тернопільський театр дуже успішно представився пряшівській публіці комедією Івана Карпенка-Карого „Мартин Воруля", що її поставив режисер Петро Ластівка. Пряшівчани бурхливими оплесками сприймали зокрема віртуозну гру Михайла Коцюлима в ролі слуги Омелька та Володимира Ячмінського в головній ролі Мартина Ворулі.

В наступні дні гості з України з цією ж п'єсою виступили на фестивалі драми у Свиднику та в селі Рокитів біля Гуменного. Своє турне по Пряшівщині вони закінчили 24-го січня у Меджилабірцях.

Весною цього року тернопільський театр збирається приїхати на Пряшівщину вдруге, тим разом з музичною драмою Миколи Лисенка „Наталка Полтавка".

Микола Мушинка

КЕРІВНИКИ ДВОХ юґославських республік — Словенії і Хорватії, які борються за більшу незалежність, провели зустріч для вироблення дальшої тактики відносин з Беоґрадом і заявили про свій намір звернутися в Організацію Об'єднаних Націй з просьбою бути посередником у вреґулюванні політичної кризи в країні. Хорватія і Словенія бойкотували третю рунду переговорів керівників шести юґославських республік, яка проходила недавно у Беоґраді. Після цього центральний уряд знову накинувся на них, обвинувативши в намірі використати силу для виходу зі складу федерації.

Замість квітів на свіжу могилу
св. п. Анни Курилко
моєї приятельки і хресної мами мого сина Ігоря, складаємо 200 долярів на руки Преосв. Владики Лостена на ВІДНОВЛЕННЯ БОГОСЛОВІЇ у ЛЬВОВІ.

Каролина й Ігор КОНРАД

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас, по довгій і тяжкій недузі
наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.
Ірена Березовська
з дому Лялька

Цією дорогою висловлюємо подяку о. Біньковському за переведення похоронних обрядів.

Щира подяка всім за квіти, пожертви на Служби Божі в наміренні покійної.

Замість квітів на могилу зложили пожертви на Семінарію у Львові:

Олег Ратич з дружиною	$125.00
Ростислав Ратич з дружино	35.00
Мирослава Вишивана	50.00
Микола Кормелюк з дружиною	20.00
Ярослав Березовський	300.00
Разом	530.00

В сороковий день буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
4-го березня 1991 р. о год. 8-ій рано в церкві св. Духа в Бруклині при Норт 5-ій вул.

Муж — ЯРОСЛАВ
Сини — АНДРІЙ і ОМЕЛЯН з родинами
Сестра — СОФІЯ БІСИК з мужем

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 24-го лютого 1991 р. відійшла у вічність
наша найдорожча МАМА

бл. п.
АННА ДУБАС-ПОЗНАХОВСЬКА

ПАНАХИДА у вівторок, 26-го лютого, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 E. 7th St., **Ню Йорк, Н. Й.**

ПОХОРОН в середу, 27-го лютого 1991 р. о год. 9:30 рано в церкві св. Юра, а опісля тлінні останки спочинуть на цвинтарі Cedar Lawn, **Патерсон, Н. Дж.**

У глибокому смутку:
донька — РОЗАЛІЯ з мужем МАІЛС ТАНАКА

Замість квітів на свіжу могилу родина просить складати пожертви на українську католицьку церкву св. Юра в Ню Йорку.

З глибоким болем повідомляємо родину, знайомих і приятелів, що 14-го лютого 1991 р. з волі Всевишнього, ненадійно відійшов у вічність
наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.
ВОЛОДИМИР КРАВС

нар. 1903 р. в Любачеві, Україна.

ПАНАХИДУ відправлено 15-го лютого 1991 р. у похоронному заведенні Tindall, 1921 W. Genesee St., **Сиракюзи, Н. Й.**

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися 16-го лютого 1991 р. у церкві св. Івана Хрестителя у Сиракюзах, Н. Й., опісля на цвинтар св. Івана Хрестителя.

У глибокому смутку залишені:
дружина — АНАСТАЗІЯ
сини —
ОРЕСТ з дружиною ОКСАНОЮ і донями ТАНЕЮ і АНІЗОЮ
ЮРІЙ з дружиною НОНОЮ і синами РОМАНОМ і АДРІЯНОМ
синова — МАРТА КРАВС
брат — СТЕПАН з дружиною ОЛЕНОЮ
сестри —
МАРІЯ й ЕМІЛІЯ в Польщі
ІВАНКА АНИШКЕВИЧ з мужем РОМАНОМ, дітьми і внука в Арґентині
братаниця — ОКСАНА БАРТКО з мужем БОГДАНОМ і сином РОМАНОМ
свати —
СИЛЬВЕСТЕР ПІГУЛЯК
ЛЮБА і ВОЛОДИМИР ДЕЛЬКЕВИЧ
ОРИСЯ і МИХАЙЛО САВЧАКИ
шваґерка — ЕСЯ БІШКО
племінниця — МАРУСЯ ПРИБИЛА з мужем ВОЛОДИМИРОМ і дітьми ТАМАРОЮ, МАРКОМ і КІКІ
та ближча і дальша родина в Україні, Канаді, Польщі

ПОДЯКА

Дня 31-го січня 1991 р. в Йонкерсі, упокоївся в Бозі на 71-му році життя
наш незабутній МУЖ, БРАТ

бл. п.
ПЕТРО КОСТЕЧКО

Цією дорогою складаємо щиро-сердешну подяку о. Едісонові Л. Бойкові — пароховi української католицької церкви св. Михайла в Йонкерсі за похоронні відправи та прощальну промову в церкві.

Наша глибока подяка ближчій та дальшій родині, приятелям та знайомим, які виявили християнську любов і пошану покійному в часі тяжкої недуги та всім тим, що прийшли віддати останню прислугу покійному й відпровадити тлінні останки на вічний спочинок.

Стократно дякуємо всім тим, які в пам'ять покійного дали пожертви на Служби Божі, на Фонд будови церкви в Йонкерсі та за квіти.

Дякуємо Миколі Сидорові за прощальні слова від місцевих організацій при домовині під час Панахиди в похоронному заведенні.

Ще раз щира подяка усім, нехай Господь держить Вас у своїй опіці.

Дружина — ЛЮБОМИРА з ріднею
Брат — МИХАЙЛО з ріднею

Т-во Українських Інженерів Америки
Відділ у Філядельфії

з жалем повідомляє своє членство та громадянство, що дня 23-го січня 1991 року помер, на 80-му році життя

бл. п. інженер
ЗЕНОН ЛЕВИЦЬКИЙ

ДОВГОЛІТНІЙ ЧЛЕН НАШОГО ТОВАРИСТВА.

Опечаленій дружині та родині покійного складаємо щирі співчуття.

УПРАВА ВДДІЛУ

З глибоким жалем повідомляємо, що дня 19-го лютого 1991 р. в Філядельфії, Па. відійшов у вічність, прийнявши Найсвятіші Тайни
мій МУЖ

бл. п.
ЮЛІЯН СУХАР

кол. член оркестри Великого Театру у Львові.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ: 24-го лютого — ПАРАСТАС в похоронному заведенні М. Насевича, Тейбор Рд., о 5-ій год. по пол.

ПОХОРОН з церкви Христа Царя на цвинтар св. Марії на Факс Чейсі, о 10-ій год. ранку.

Просимо про молитви за покійного.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку:
МАРІЯ — дружина
брат Марії Сухар — ВОЛОДИМИР ВАРВАРІВ
племінниця — ДОРОТЕЯ ВИННИЦЬКА з чоловіком ІҐОРЕМ
ІРЕНА
ТАРАС
ДОРІЯН
племінниця — ДАРІЯ ФІЛЬ з чоловіком ЛЕОНІДОМ
племінниця — ТАМАРА ҐІҐАНТЕ з чоловіком РОБЕРТОМ
племінник — ОЛЕГ СУХАР

У дні 2-го січня ц. р. відійшов несподівано у вічність на 89-му році життя
наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

сл. п. інж.
ФРАНЦ ШТИК

народжений 8-го березня 1901 р.

Покійний був учасником Визвольних Змагань у військовій формації Українських Січових Стрільців.

ПОХОРОН відбувся в Монтреалі, Канада з церкви Успіння Божої Матері на Розмонті у дні 4-го січня 1991 р. на цвинтар Нотр Дам де Неж.

ПОДЯКА

Родина сл. п. Франца Штика складає щире спасибі Всеч. о. Духовним за похоронні відправи, а численній монтреальській громаді за участь у моліннях за душу померлого. Дякуємо тим, що зложили пожертви на фонд Патріярхату ($1,260.00), що прислали писемні співчуття чи зложили їх в часі панахид і поминок, за Служби Божі, за квіти та усім, що чимнебудь причинилися до полегшення нашого горя.

Зокрема щира подяка належить прапороносцям Стрілецької Громади та Братства Дивізійників, які віддали померлому воякові останній салют.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Дружина — СТЕФАНІЯ з дому ЗБИР
Сини —
АНДРІЙ з невісткою СУЗАН МЕНАРД
ЮРІЙ з невісткою ОКСАНОЮ ГАРАСИМОВИЧ
Внуки — НАТАЛІЯ, ПЕТРО, ТАМАРА, МЕЛАНІЯ

У червні 1991 року Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка вибирається в історичного значення концертове турне в Україну.

Ми, нижчепідписані ветерани-емерити Капелі — останні з київської „Хороброї Сімнадцятки" бандуристів, на якій розбудувалася славна Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка, — звертаємося до свідомого українського громадянства, розсіяного по світі, допомогти матеріяльно-фінансово цій єдиній професійній кобзарській одиниці у вільному світі якнайкраще зарепрезентувати нашу кобзарську пісню на рідній Україні.

Капеля виступатиме в поновленому складі з чудовим оновленим кобзарським репертуаром, з новими бандурами у Києві (2 концерти), Полтаві, Харкові, Дніпропетровському, Донецькому, Запоріжжі, Чернівцях, Івано-Франківському, Тернополі, Львові (2 концерти), Кривому Розі і Умані, а також віддасть пошану своєму патронові — нашому Великому Кобзареві Тарасові та заспіває на його могилі на Чернечій Горі в Каневі. Через 50 років їхня пісня знову залунає в золотоверхому Києві.

Заплянoване турне Капелі вимагає багато праці, посвяти, а головне великі кошти. Кошторис турне виносить чверть мільйона долярів.

Допоможіть Капелі, яка хоч і в тяжких умовах, зберегла неспотворену кобзарську пісню на чужині, щоб цю пісню почули у наших рідних місцях, щоб її почули ваші брати і сестри. Пісню, яку кат України — Сталін їм забороняв. Нехай Кобзар України почує спів і гру зрячих перебендів.

Святий обов'язок українців у діяспорі — вирядити Капелю „в повному наряді" в Україну.

ЗВЕРНЕННЯ

ДО ВСІХ УКРАЇНЦІВ ДОБРОЇ ВОЛІ В ДІЯСПОРІ

Тепер в Україні існує багато кобзарських одиниць, клюбів, школа кобзарського мистецтва. Кобзарі беруть жваву участь у відродженні нашої кобзарської пісні, присягаючи зберігати незламну вірність бандурі — цій духовній зброї українських співців.

Виступи Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка будуть незаперечним доказом того, що Капеля за роки перебування на еміґрації зберегла кобзарські традиції нашого народу завдяки моральній і матеріяльній допомозі свідомого українського громадянства діяспори.

ни світле майбутнє, існує можливість і надія, що на своїх концертах для українських слухачів Капеля заспіває „Вставай, народе!", „Марш Україна" й „Пісню про Тютюнника" — твори нашого геніяльного кобзаря на чужині Григорія Китастого, якому „чужина ніколи не замінить України".

Тому єднаймося всі, бо в єдності — наша сила!

Ця історичної ваги культурна подія в житті української еміґрації вимагає якнайліпшого вирозуміння і патріотизму.

Ми, ветерани-емерити Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, щасливі, що нам на зміну прийшла молодь, нове покоління бандуристів,

Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка.

Капеля готує запис на тасьму кобзарських творів Гната Хоткевича та повезе їх в Україну. Управа і адміністрація Капелі разом з Комітетом збірки коштів на цю подорож, все кобзарське товариство присвячують багато часу, енергії для того, щоб ця поїздка Капелі в Україну увінчалася якнайкращим успіхом та відбулася на високому мистецькому рівні. Саме в час, коли на нашій Рідній Землі блискавичними темпами відбуваються величезні політичного, господарського й національного характеру події, зміни, які, ми віримо, принесуть народові України

які стали повноцінними членами заслуженої Капелі. Ми хотіли б дочекатися, щоб ще за нашого життя кобзарська пісня залунала в нашій столиці Києві.

А знаєте, у що ми віримо? Ми віримо у ваше щире, щедре українське серце. Заздалегідь наше вам кобзарське „Спасибі!"

Слава Кобзарям!

Григорій Назаренко, член Капелі від 1923 року, диригент капелі, замісник диригента, концертмайстер. Диригент Ансамблю Бандуристів ім. М. Леонтовича;

Петро Потапенко, член Капелі від 1941 року, диригент Капелі, заступник диригента, керівник кобзарського ансамблю „Орлик", керівник Жіночого Ансамблю Бандуристок при Українському Культурному Центрі у Воррені;

Гаврило Махиня, член Капелі від 1938 року, замісник диригента, концертмайстер;

Микола Лісківський, член Капелі від 1941 року, керівник молодечої школи гри на бандурі при Капелі, майстер бандур;

Євген Цюра, член Капелі від 1941 року, заступник диригента, концертмайстер, керівник молодечих кобзарських ансамблів.

Пожертви (звільнені від податків) можна слати на адресу: Ukrainian Bandurist chorus, P. O. Box 12 129, Detroit, Mich 48212, або United Ukrainian American Relief Committee, Account No 7173 1319 West Lindley Ave., Philadelphia, Pa. 19141.

Імпрези „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка в Пармі

Потіхою і гордістю нашої громади є діти „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка, що при соборі св. Володимира в Пармі, Огайо. Вони беруть активну участь у релігійних та національних святах.

16-го грудня 1990 року в церковній залі відбулося свято св. Миколая. Як і треба було сподіватися, заля була вщерть заповнена дітьми, їх родичами, членами парафії і гістьми. В українців, де б вони не жили, існує культ великої пошани до святого Миколая.

В мистецькій частині виступали діти Недільної школи та діти „Рідної Школи" ім. Т.Шевченка. Були деклямації, спів, сценка. Керівником програми була вчителька співу при „Рідній Школі" Ліда Остапович. На залю під час спільного співу „О, хто, хто Миколая любить" завітав св. Миколай, який обдарував дітей подарунками.

12-го січня в малій шкільній залі була влаштована друга імпреза, що її підготували вчителі. Вона називалася „Ялинкою". Програмою керувала вчителька Вікторія Бечка. Учні деклямували вірші, співали колядки під керівництвом Ліди Остапович. Після закінчення такої вдалої і добре підготованої програми батьківський комітет та вчителі вгощали всіх традиційними різдвяними стравами та ознайомили з різдвяними українськими традиціями.

19-го січня йорданську Службу Божу відправили настоятель собору о. Іван Наконечний та о. протопресвітер СтепанГанкевич. Гарно співав український церковний хор під керівництвом Маркіяна Комічака. Діти „РідноїШколи" колядували під час Літургії. Церква була переповнена людьми. Після закінчення Богослуження о. Іван Наконечний провів розмову з учнями про святкування Йордану на Україні, а також похвалив за гарне колядування.

А перед собором красувалися два хрести — один вісім футів, а другий — чотири. Ці хрести, збудовані з льоду, привертали увагу американців та зробили велике враження на дітей.

Після закінчення йорданської Служби Божої з молитвою та свяченою водою завітали до „Рідної Школи" о. С. Ганкевич та о. І. Наконечний, освятили шкільні кімнати та знову промовили до учнів, учителів і гостей з повчальним словом.

Участь у святкових імпрезах взяли діти. Це діти батьків, які не шкодують суботи, як для дітей своїх так і для себе.

Настоятелеві собору о. Іванові Наконечному, о. протопресвітерові Степанові Ганкевичеві, настоятелеві св. Троїцької парафії о. Юрієві Сівкові низький уклін та подяка за науку релігії в „Рідній Школі". Дирекції школи, учителям — щире українське спасибі!

Учні „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

АННА ХРІСТІ, член УНС Відд. 304-го в Баффало, Н.Й. померла 1-го вересня 1990 року на 77-му році життя. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку дітей Данила, Традраґу Шлезінґер і Михайла, брата Івана Чеховича та 5 внуків. Похорон відбувся 4-го вересня 1990 року на цвинтарі св. Адальберта в Лянкастер, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Марія І. Гнатик, секр.

БОГДАН В. СПЕРКАЧ, член УНС Відд. 368-го ім. М. Лисенка в Маямі, Фла. помер 6-го жовтня 1990 року. Народжений 1956 року в Філядельфії, Па. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку батьків Іванну й Бориса, чотирьох братів, 3 братові, 2 маленькі братанниці та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді й Україні. Похорон відбувся 10-го жовтня 1990 року на цвинтарі Св. Марії в Маямі, Фла.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ШІЛЯ ШАМЕН член УНС Відд. 5-го ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й., померла 22-го листопада 1990 року на 67-му році життя. Нар. 7-го лютого 1923 р. в селі Лагодів, Україна. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку дітей Михайла Шамен, Розанну Гуду й Івана Шамен. Похорон відбувся на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Маріон Климишин, секр.

МИХАЙЛО ЕЛИІВ, член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н.Й. помер 3-го січня 1991 року на 85-му році життя. Нар. 1905 року в Копиченцях, Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Олену, дочку Дарію Песьків з мужем Олександром, синів — Володимира з дружиною Орисею і Ростислава з дружиною Михайлиною та внуків — Уляну, Марка, Адріяну і Нестора. Похорон відбувся 5-го січня 1991 р. на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Степан Чума, секр.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 7.

С. Павлишин, Мейпл Гайтс	40.00
А. Яременко, Мейплвуд	40.00
І. Гнатюк, Монтреаль	25.00
д-р М. Лебедович, Гайнсвил	25.00
Д. Дудра, Стерлінґ Гайтс	20.00
О. Кобаса, Вілліямставн	20.00
д-р О. Винницький, Етобіко	15.00
Р. Киціль, Рочестер	15.00
Д. Марцінюк, Саскатун	15.00
М. Перейма, Ла Сал	15.00
Просвіта, Вінніпеґ	15.00
Ю. Руб, Дірборн	15.00
М. Бабій, Воррен	10.00
І. Баланецький, Алтамонте Спрінґ	10.00
В. Барабаш, Гартфорд	10.00
д-р А. Баран, Саратоґа Спрінґс	10.00
М. Береза, Бронкс	10.00
Бесіда, Торонто	10.00
М. Бурак, Бредфорд	10.00
М. Вулф, Нептун Сиі	10.00
С. Ганчарик, Лорейн	10.00
А. Герман, Джерзі Сиі	10.00
Л. Городинський, Піскетевей	10.00
Е. Гуцуляк, Іслінґтон	10.00
К. Денисенко, Вашінґтон	10.00
М. Дитиняк, Едмонтон	10.00
В. Дудинський, Кергонксон	10.00
І. Клек, Фервю Парк	10.00
З. Клюфас, Гайленд Парк	10.00
М. Кончак, Дітройт	10.00
Г. Кохман, Джексон	10.00
І. Кушнір, Картерет	10.00
В. Левицький, Етобіко	10.00
М. Леськів, Торонто	10.00
А. Лузба, Ст. Катерінс	10.00
М. Маціївська, Торонто	10.00
В. Мелех, Торонто	10.00
М. Мельникович, Лонґ Айленд Сиі	10.00
Менор Джуніор Коледж Бібліотека, Дженкінтавн	10.00
В. Мерещак, Ворм Мінерал Спрінґс	10.00
В. Миколинський, Монтреаль	10.00
М. Михайлюк, Дітройт	10.00
Т. Мороз, Ляшін	10.00
В. Музика, Рослідейл	10.00
М. Недільницький, Ст. Луіс	10.00
І. Палій, Йонкерс	10.00
В. Пастушек, Свартмор	10.00
Ю. Рибський, Торонто	10.00
І. Ржепецька, Вестон	10.00
І. Роман, Давнерс Ґров	10.00
д-р О. Стеткевич, Тавнтон	10.00
д-р Е. Тиховський, Тамс Ривер	10.00
І. Яворська, Бриджвотер	10.00
М. Хома, Балтімор	7.00
Я. Сенишин, Геркімер	6.03
М. Бавррук, Рочестер	5.00
В. Бахір, Спрінґ Велей	5.00
К. Белей, Янґставн	5.00
В. Білянич, Віндзор	5.00
І. Бойчук, В. Трентон	5.00
О. Бриньовська, Ню Гейвен	5.00
П. Вариха, Йонкерс	5.00
І. Верига, Монтреаль	5.00
М. Волошинський, Монтреаль	5.00
о. С. Галик, Лос Анджелес	5.00
М. Гнатів, Ленсфорд	5.00
М. Гнатюк, Лівонія	5.00
М. Гоголь, Вестон	5.00
С. Гордіюк, Ню Йорк	5.00
А. Горпенюк, Ірвайн	5.00
С. Гуцкало, Стоні Крік	5.00
М. Ґагановський, Кліфтон	5.00
А. Деметро, Чикаґо	5.00
Р. Дуркавець, Парма	5.00
М. Духновський, Вест Гейвен	5.00
В. Жуковець, Юніон Сиі	5.00
В. Іванців, Пассейк	5.00
А. Камінський, Гемтремк	5.00
М. Качор, Вінніпеґ	5.00
С. Кецик, Ґлавстер	5.00
М. Климків, Торонто	5.00
С. Король, Монтреаль	5.00
д-р В. Коропей, Трентон	5.00
Я. Кравчук, Парма	5.00
Б. Курис, Бронкс	5.00
Я. Леськів, Френчтавн	5.00
Я. Ликтей, Ютика	5.00
Т. Лопадчак, Асторія	5.00
В. Мамчук, Вест Гартфорд	5.00
С. Матишин, Дітройт	5.00
А. Назаркевич, Маямі Біч	5.00
К. Онуфрейчук, Медісон	5.00
Д. Остапів, Кортдейл	5.00
М. Пацура, Філядельфія	5.00
Ф. Петрик, Левіттавн	5.00
С. Попіль, Чикаґо	5.00
Т. Рибка, Чикаґо	5.00
М. Садлик, Пассейк	5.00
Г. Строк, Линвуд	5.00
Т. Тилявський, Рочестер	5.00
Д. Томащук, Кензес Сиі	5.00
Н. Троян, Чикаґо	5.00
В. Хома, Бікон	5.00
І. Хома, Бруклин	5.00
А. Цимбаліста, Едмонтон	5.00
Я. Чернявський, Скокі	5.00
І. Чомко, Пассейк	5.00
Г. Шашло, Дітройт	5.00
Р. Швед, Коконат Сиркл	5.00
М. Шевчук, Ветерсфілд	5.00
І. Яреско, Вуд Дейл	5.00
Н. Николенко, Голівуд	4.00
М. Стефанишин, Мінерал Спрінґс	4.00
В. Гірняк, Монтреаль	3.00
І. Підгірний, Парма	3.00
О. Боґданов, Ветерсфілд	2.00
В. Думанчук, Чикаґо	2.00
В. Кікта, Юнійон	2.00
І. Кобзей, Ст. Джозеф	2.00
Н. Крайовський, Гилсайд	2.00
С. Крохмалюк, Торонто	2.00
І. Панас, Клівленд	2.00
д-р В. Прокопів, Відспорт	2.00
С. Серкеж, Ірвінґтон	2.00
С. Семущак, Вудсайд	2.00
М. Слиж, Вестон	2.00
В. Сохоцький, Рочестер	2.00
А. Гишко,, Філядельфія	2.00
І. Фур, Парма	2.00
Ю. Яремчук, Лігайтон	2.00
С. Гасяк, Ст. Джозеф	1.00

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 17-го БЕРЕЗНЯ 1991 р.

Нюарк, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва Запорозька Січ — 371-ий Відд., о год. 1-ій по пол. в залі УКЦеркви св. Івана Хрестителя при 719 Санфорд авеню. Просимо членів обов'язково прибути на ці збори. — Управа.

Сан Франсіско, Каліф. Річні загальні збори Т-ва ім. . Петлюри — 486-ий Відд., о год. 12-ій дня в залі УКЦеркви в Сан Франсіско, Каліф. Проситься членів про участь. — М. Кісь, секр.

● ПРАЦЯ ●

● РОЗШУКИ ●

Сестра пошукує брата
ВАСИЛЯ ЛЕВКІВ,
який був у концентраційному таборі до 1944 р. коло Берліна „Оранінбурґ". Хто перебував з ним чи знав що небудь про нього, прошу писати до:
P. Levkiv-Babska
91-38 87th Street
Woodhaven, N.Y. 11421
Тел.: 1-718-849-9783

●FUNERAL DIRECTORS●

УВАГА ЧИТАЧІ!

Подайте нам адресу ваших рідних, які служать в Перській затоці. Їх ім'я, прізвище та адресу перешлемо українським організаціям або особам, які провадять таке листування. Якщо ви згідні, видрукуємо їх ім'я, прізвище й адресу в Свободі та Українськім Тижневику.

ТАК, я бажаю, щоб вести листування з:
Ранґа, ім'я і прізвище ....
Військова адреса ....
....
☐ ТАК, дозволяю вам видрукувати вищеподане ім'я, прізвище й адресу в газеті.
☐ НІ, прошу не друкувати його/її імена, прізвища, адреси в газеті.

ПРОСИМО ВИСЛАТИ АНКЕТУ ДО:
Fraternal Activities
c/o Operation "Support Our Servicepeople"
30 Montgomery Street, 3rd Fl., Jersey City, N.J. 07302

....
(Ваш підпис)